

SÉRIE SPOUTANÍ BOHOVÉ

VE STÍNU BOHU

RACHEL DUNNE

Rachel Dunne

VE STÍNU
BOHŮ

série Spoutaní bohové

TALPRESS

Copyright ©2016 by Rachel Dunne
Translation ©2017 by Martin Boček

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-668-4

Mým rodičům
ze všech možných důvodů

797 LET PO PÁDU

Když Rodiče spatřili, čeho se jejich děti dopustily,
hořce zaplakali. I vypudili Dvojčata navždy ze
světa, aby jej už nikdy více nemohla poskvřit.

– Příběh Pádu

1. KAPITOLA

Hora Raturu se tyčila nad lesem jako nějaký podivný, nepřírozně obrovský palec a její široký stín zakrýval stromy jako černý mrak. Úbočí měla protkaná tajnými stezkami, které vedly až na samotný vrchol, pokrytý věčným sněhem. Také v hlubinách byla provrtána nekonečnými tunely vedoucími až do jejího srdce. Náhodný pozorovatel by ale žádný z mnoha vchodů do jejího nitra neobjevil, protože všechny dokonale maskovalo dnes již neznámé kouzlo. A kdyby je nějakým zázrakem i přesto našel, kdyby vstoupil na zakázané území, daleko by se stejně nedostal. Ve stínech tu číhala smrt a brala si všechny, kdo neznali příslušná hesla. A stejně tak si brala i ty, kdo je sice znali, ale nevyslovili je dost rychle. Každý kout tu střežily temné, skryté oči, nemrkající a nekonečně trpělivé. Na zemi ležely hromady kostí, lidských i zvířecích, jednou rozházené uprostřed vybledlé hnědočervené skvrny, jindy zase uprostřed černých zbytků sazí.

Hora je hora. Nemá žádné city. Nezná slitování, neodpouští chyby a nenabízí druhé šance.

Jorose ale pohled na Raturu zahřál u srdce a na jeho jindy nehybné tváři vykouztlil vzácný úsměv. Něco takového dokázalo na tomhle světě jen pár věcí, ale pohled na domov, který se mu po dlouhém putování konečně naskytl, byl rozhodně jednou z nich.

„To je vono?“ zeptal se malý kluk, Ranick, roztřeseným hlasem. Pohled na obrovský skalní masiv na něj zjevně zapůsobil.

„Vidíš snad někde kolem ještě jinou horu, co?“ ušklíbla se jejich společnice, Verteria. Zapadlé oči se jí nedočkavě leskly. Kůži měla posetou drobnými jizvami. Už skoro ani nebyly vidět, ale pořád na ně byla hrdá.

Odaro mlčel, jako ostatně vždycky. Tvářil se ale zamyšleně. Joros s potěšením pozoroval své tři vyvolené. Tak to mělo být. Hora Raturu *měla* v lidech vzbuzovat strach a úctu už jen svým samotným vzhledem, přesně jako tomu bylo v případě Ranicka a Odara. A Verteria... ta vnímala samotnou existenci téhle skály jako výzvu, které se musí postavit.

Joros spokojeně přikývl. Měl štěstí, že narazil zrovna na tuhle ženu. Ventallové s ní budou spokojení, stejně jako s ním samotným. O tom nemohlo být pochyb.

„Pojďte,“ kývl hlavou a vyrazil k hoře. Odaro popadl otěže staré muly a zařadil se za něj. V sedle se kymácela Verteria, prsty zlomené ruky křečovitě zaťaté do velkého břicha. Poslední šel Ranick. Hrbil se a rozhlížel kolem, jako by cítil skryté, nepřátelské oči. Oči, které je už nepochybně pozorovaly.

Pro ty tři už bylo příliš pozdě, aby couvli. Došli už příliš daleko, než aby je teď strach přiměl změnit názor. Svoji minulost opustili a spálili za sebou všechny mosty a jejich jediná naděje se teď před nimi zvedala vysoko k obloze a mizela v šedých mracích.

Pomalou se vydali na dlouhý výstup nahoru. Ne že by chtěli, ale protože neměli na vybranou.

Uběhly celé hodiny, než Joros konečně zastavil. Lupal po dechu, pánilo ho na plicích a při každém pohybu mu do boku vystřelovala ostrá bolest. Nohy měl jak nějakou beztvarou hmotu, ruce mu jen bezmocně pleskaly kolem těla a do toho mu při každém kroku zaklapaly zuby. Bolelo ho celé tělo a měl

počit, že už nedokáže udělat ani krok – ale celé roky si nepřipadal tak plný života jako právě v tu chvíli. Vzpomněl si, jaké to bylo, když tudy šel poprvé. Nohy si tehdy na ostrých kamenech pořezal až na kost a rukama si rozdrásal krk do krve v zoufalé snaze se pořádně nadechnout. Sladké vzpomínky na jeho největší životní triumf.

Na chvíli zůstal stát a nechal svoje vyvolené, aby se trochu vzpamatovali. Odaro lapal po dechu a pravou ruku měl přitisknutou k hrudníku, skoro jako by se ujišťoval, jestli mu náhodou nepuklo srdce. Verteria se vyčerpaně potácela v sedle a její bledý obličej s hluboko zapadlými očima už nevypadal zdaleka tak sebejistě jako dole na úpatí hory. Ranick se sotva vlekl, vlastně spíš lezl po kolenou a opíral se při tom o ruce, a jeho dlaně na zemi zanechávaly jasně rudé otisky.

Joros se odvrátil od svých společníků a zahleděl se na temný les hluboko pod nimi, pomalu mizející ve večerní temnotě. Rovnou zemi pod stromy nebylo vidět a po nekonečném výstupu si už vlastně ani nedokázal pořádně vzpomenout, jaké to je, chodit po ní. Připadala mu spíš jako dávno zapomenutá vzpomínka, jako legenda... jako pohádka, kterou večer vyprávíte dětem před spaním.

Zavrtěl hlavou a zvedl pohled o něco výš, kde těsně nad obzorem planuly dvě rudé tečky Sororřiných očí a sledovaly svět hluboko pod sebou stejně, jako ještě před chvílí Joros. Chvíli je pozoroval, ale pak zvedl pohled ještě výš, a ještě a ještě, až k měsícem zalitému vrcholu hory Raturu. Pořád ještě před sebou měli pořádný kus cesty a on se už nemohl dočkat, až se konečně dostane do tepla.

„Pojďte,“ kývl na vyčerpanou trojici a otočil se zpátky k nekonečnému schodišti. A ke stínu, který se před ním náhle zhmotnil jakoby odnikud.

Přízrak se nad ním vztyčil a jeho temnota zastřela jak vrcho-

lek hory, tak i všechen měsíční svit. Byl to beztvářý oblak tvořený naprostou temnotou, z níž jako dvě vzdálené hvězdy chladně zářily jeho oči. „Mluvte,“ přikázala ta věc hlasem, který v člověku vyvolával představu kamenů rozpadajících se vlivem pomalu plynoucího času na prach.

Joros na okamžik vyděšeně ztuhl, což se mu málem stalo osudným. Temnota se zavlnila a vynořila se z ní ruka, stejně černá jako přízrak sám. Pomalu se zvedla a zařala v pěst, připravená zničit nevídaného vetřelce.

„*Tevarro borine*.“ Slova jako by sama splynula Jorosovi z úst. Znamenalo to *dlouhá cesta*, ale ve Starém jazyce. Strážcová hlava nepatrně přikývla v tichém souhlasu.

„*Tevarro borine*,“ zopakovala Verteria šeptem. Znělo to skoro, jako kdyby se modlila. O okamžik později se k ní přidal i Ranick. „*Tevarro borine*,“ zakvílel hlasem, za který by se nemuselo stydět ani prase na porážce. Jen Odaro mlčel a vytřeštěnými očima pozoroval tu věc před sebou. Vzduchem se nesl nasládlý zápach výkalů, jak si nadělal do kalhot.

Stín pomalu prošel *skrz* Jorose. Byl to příšerný pocit, který kněze rozechvěl od hlavy až k patě a naplnil ho nevýslovným děsem. Strážce zatím doplul až k vyděšenému muži a jeho stínová pěst se znovu napřáhla k úderu. Pak ale zcela nepochopitelně nabrala jasný, pevný tvar a udeřila. Odara to zvedlo do vzduchu a odhodilo na skalní masiv, do kterého narazil takovou silou, že jeho tělo doslova vybuchlo.

Střeva a vnitřnosti se rozletěly do všech stran, společně s kusy masa a rozdrcených kostí. Joros byl během okamžiku celý od krve a ještě horších věcí. Kus utržené ruky pleskl starou mulu přes nozdry, což ji k smrti vyděsilo. Nebohé zvíře příšerně zaryčelo a začalo zběsile vyhazovat nohama na všechny strany. Zesláblá Verteria se neudržela v sedle, spadla a jako hadrová panenka se kutálela dolů ze schodů, dokud nenarazila

do hrůzou křičícího Ranicka. Mula ještě pár okamžiků poskakovala, než se jí smekla noha a spadla přes hranu útesu dolů, do černé noci. I když se to zdálo nemožné, Ranick se při pohledu na padající zvíře rozeřval ještě hlasitěji.

„*Tevarro borine*,“ zašeptal přízrak a rozplynul se ve skále.

Jorosovi se ulevilo. Věděl, že by měl litovat smrti svého společníka, ale nemohl. Místo toho rychle seběhl schody k ležící Verterii. Jestli se při pádu z koně zabila, všechny jeho naděje a plány jsou užitečné asi jako kusy Odarových střev na okolních kamenech. Naštěstí byla v pořádku. Ležela na boku, a než k ní stačil doběhnout, začala se sama zvedat. Pohled na její obličej mu prozradil, že je vzteky bez sebe.

„Jsi v pořádku?“ zajímal se, když se sklonil, aby jí pomohl na nohy.

„Není mně vo nic hůř než prve,“ odsekla mu naštvane. Pak se rozpráhla a vši silou vrazila Ranickovi políček, po kterém konečně přestat ječet jako stará bába.

„V tom případě bychom měli vyrazit. Jo a mimochodem, zbytek cesty budeš muset jít po svých,“ kývl Joros bradou k místu, kde se zřítila vyděšená mula.

Ranick se třásl jako osika ve větru a hlas mu přeskakoval ještě víc než obvykle. „Ta věc zabila Odara!“ kvílel vyděšeně. „Zabila ho, *zabila ho* –“ Umlčel ho až hrot dýky, přitisknutý k jeho krční tepně.

„Přesně tak,“ přikývl pomalu Joros. Dýku nespustil, ale podařilo se mu zachytit mladíčkův vyděšený pohled a přimět ho, aby se mu díval do očí. „Přízraky z Ratura shledaly Odara nehodným vstoupit, a tak musel zaplatit cenu nejvyšší, zatímco tvůj život, snad díky neuvěřitelnému štěstí nebo možná náhodě, byl ušetřen.“

Kněz se naklonil dopředu a nůž v jeho ruce se zaryl hlouběji, až se objevila kapička krve. „Přínejmenším prozatím. Přivedl

jsem tě sem, protože *já* tě považuju za hodného. Takže mi nezbyvá než doufat, že v sobě máš přinejmenším špetku odvahy.“ Ruka s nožem se pomalu otočila a kapička krve se zvětšila a stekla po chlapcově krku dolů, kde se vsákla do propoceneného límce jeho košile. „Myslel jsem, že máš kuráž, ale zatím se chováš hůř než nějaká urvaná venkovská nána.“

Verteria se ušklíbla, našpulila rty a vyplivla chuchvalec krvavých slin Ranickovi k nohám. Ta ženská má cit pro teatrální gesta, všiml si kněz pobaveně. Dole v Raturu dobře zapadne. Pokud se tam dostane živá. Prozatím ale obrátil svoji pozornost zpátky k vyděšenému klukovi před sebou.

„Chceš mi říct, že jsem se v tobě spletl?“

Ranickova hlava sebou škubla, jak se jí snažil zavrtět, aniž by se zbytečně pohnul.

„Protože pokud jsem se opravdu spletl,“ zamračil se Joros a znovu zakroutil nožem, tentokrát o poznání silněji, což chlapce přimělo tiše zaúpět, „pokud jsi jen ubrečená holka v mužském těle, můžu nám oběma ušetřit čas a síly a zabít tě hned tady a teď. Protože jestli to tak je, tak stejně chcípneš dávno před tím, než dojdeme nahoru. Dostane tě některý z dalších Strážců, hned ten příští, nebo možná ten po něm. Ne že by na tom záleželo. Pokud jsi takový zbabělec, za jakého tě teď mám, tak tě dřív nebo později zabijou tak, jako před chvílí Odara. Tak co myslíš, Ranicku? Co mi k tomu řekneš?“ Na okamžik se odmlčel a sledoval, jak chlapci před ním pomalu dochází význam jeho slov. „Jsi zbabělec?“

Na okamžik si byl jistý, že ten idiot začne znova fňukat a brečet. Zatnul zuby a zesílil svůj stisk, připravený bodnout, pokud bude muset. Jenže pak náhle Ranickův pohled zdrsněl a oči mu ztvrdly jako led. Narovnal se v ramenou a přitom zcela ignoroval nůž, který se mu při tom pohybu zaryl hlouběji do krku. „Ne. Nejsem zbabělec.“

Verteria mu znovu plivla k novám a Joros měl skoro chuť udělat to samé. Pak si ale uvědomil, že zrovna on nemá právo nikoho soudit. Se zaklením povolil svoje sevření a otřel si zakrvavený nůž do mladíkovy košile, načež si ho zasunul zpátky za opasek. „V tom případě jdeme.“

„A kdy se vyspíme?“ ozvala se nečekaně Verteria.

Joros se na ni nechápavě podíval a pak se začal nepřičetně smát. Ozvěna jeho smíchu se odrážela od okolních skal, které mu ho vrátily stokrát zesílený. Raději rychle zmlkl, protože smích do těchto míst rozhodně nepatřil. „Hora Raturu nikdy nespí, holka. A je v tvém nejlepším zájmu následovat jejího příkladu.“

„Tak kdy aspoň něco zakousnem, co? Nežrali jsme nic od včerejšího večera, kurva.“ Prsty zlomené ruky se jí křečovitě zatnuly do oblého břicha.

„Jestli máš chuť vydat se hledat tu zatracenou mulu, tak prosím. Ze zásob v jejích sedlových vacích si jistě zvládneš vystrojít královskou hostinu.“

Zamračeně se podívala nahoru, na vzdálený vrcholek hory, který byl jejich cílem. Pak se obrátila a zkusmo nahlédla přes hranu útesu dolů, odkud přišli. Ve srovnání s tím, co ještě měli před sebou, to bylo celkem blízko. Rozhodně dost blízko na to, aby se člověk vrátil. Nebo to přinejmenším zvážil.

Joros si jí ale už nevšímal. Obrátil se zpátky ke schodišti a navzdory bolesti v nohou vykročil. Hekání a dřením bot o kameny mu prozradilo, že Ranick se vydal za ním. O pár okamžiků později se k němu přidal i Verteriin roztřesený dech a Joros nastražil uši, aby věděl, na čem je. Pak si úlevou oddechl. Nevydala se hledat mulu a zásoby, neopustila ho. Šla dál.

Když se nad východním obzorem objevil první náznak úsvitu, pořád ještě šli. Šli, i když měli slunce vysoko nad hlavou. Jeho paprsky do nich bezohledně pálily, ale oni se stejně třásli

zimou. Zimou, kterou by jim z těla nedokázal vyhnat žádný oheň na světě. Až když rudá záře slunce mizícího za západním obzorem zbarvila úbočí Ratura do krvava, Joros znovu zastavil. Předklonil se a těžce dýchal, ruce opřené o stehna, a rozhlížel se po výhledu, o němž věděl, že by tu někde měl být.

Nekonečné míle lesů pod nimi patřily k jižní Fiateře. V dálce ale bylo vidět, jak stromů postupně ubývá a nahrazují je bezejmenné pláně. Ještě včera se táhlo tohle moře zelené trávy až za obzor, ale teď byli o poznání výš, a tak dohlédli až do míst, kde tráva sváděla předem prohraný boj s Eremorijskou pouští – zničenou a pustou krajinou, kde nežilo vůbec nic.

Fiatera, země ohně. Země s láskou vytvořená milujícíma rukama Metherry a Patharra, tedy božské Matky a všemohoucího Otce. Nebo to přinejmenším tvrdili jejich kněží. Joros se zhluboka nadechl a pak plivl přes hranu útesu. Nic lepšího si podle něj dílo obou Rodičů nezasloužilo.

Ukázalo se, že během dne si udělal slušný náskok před Ranickem. A Verteria zaostávala ještě víc. Díky tomu měl Joros dost času si výhled pořádně vychutnat. Sedl si na jeden z vytesaných schodů, zády se opřel o skalní masiv, nohy spustil volně dolů z útesu a pozoroval obří stín Ratura, jak se postupně prodlužuje, jak se natahuje dál a dál směrem k východu tak, jak slunce klesalo k západnímu obzoru.

Ranick se k němu doplahočil přesně ve chvíli, kdy ohnivý kotouč definitivně zmizel za obzorem, a vyčerpaně se sesul k zemi. Joros se nezvedl, ale prostě mu vrazil facku a zamračil se. „Vstávej,“ poručil. Mladík se s bolestným zaúpěním vyškrábal zpátky na nohy a zády se opřel o skálu, ale neřekl ani slovo.

„Co vidíš?“ zeptal se ho kněz a ukázal dolů na krajinu, sotva viditelnou v posledních paprscích slunce.

Ranick popotáhl nosem, ze kterého mu teklo, a nadechl se.

Když promluvil, zuby mu zimou divoce cvakaly. „S-s-svět. Je f-f-fakt kr-kr-kr-krásnej. P-p-připadám si ta-tady j-j-jako b-b-bůh.“

Přišla noc a oba muže zahalilo ticho, rušené jen drkotáním mladíkových zubů. Lesy, travnaté pláně i poušť, celý svět – všechno pohltila temnota. Na úbočí Ratura bylo i přes den nepříjemně sychravo, ale teď tam bylo opravdu mrazivo. Joros cítil, jak jím prostupuje chlad, jak se mu zažírání do kostí a proniká do žil. Srdce mu bilo pomalu, ale pravidelně.

„Zkurvená hora vyjebaná,“ oznámila jim Verteria, když se konečně objevila vedle Ranicka.

Joros se zhluboka nadechl ledového vzduchu a obrátil se k ní. „Co vidíš?“

Udělala krok vpřed a postavila se na samou hranu srázu, na okraj světa, a dlouho mlčela. „Temnotu,“ zašeptala konečně. „A slávu,“ dodala po chvíli.

„Slávu?“ povytáhl kněz obočí.

Dívka dál zírala do nekonečné temnoty. V první chvíli si myslel, že ho snad ani neslyšela, ale pak pokrčila rameny. „Do mojí vesnice jednou přišel jeden takovej jako vy, kdysi před lety. Sám sebe označoval za kazatele noci. Všem vykládala o tom, že Metherra a Patharro jsou odsouzení k smrti. Že Dvojčata jednoho dne uniknou ze svého vězení a postavěj se tyranii svých Rodičů. A že svrhnou Metherřino slunce z oblohy a svět se ponoří do věčný noci a že pak budou lidi souzený za všechno, čeho se za svého života dopustili. Že pod vládou Dvojčat si budeme všichni rovní.“ Otřásla se, snad chladem, a zdravou rukou se objala kolem ramene. „Samozřejmě ho vod nás hned vyhnali, ale já si to všechno dobře zapamatovala. A takhle vysoko nad světem, obklopená temnotou... Mám skoro pocit, že měl možná pravdu.“

Joros se zachvěl, ale tentokrát to nebylo zimou. Na tohle

čekal. Vzadu v hlavě se mu ozval tichý hlas. *Její* hlas. Ani se nesnažil zakrýt, jak se mu ulevilo. Usmál se, a jak stále ještě seděl, natáhl ruku, sevřel ji kolem kotníku mladíka stojícího nad ním a škulbl.

Ranick klopýtł, jak mu starý kněz podtrhl nohu, vykřikl a přepadł přes okraj srázu. A pak už jen křičel a křičel, zatímco padal. A nejspíš křičel ještě dlouho po tom, co ho už neslyšeli. Ale na tom nezáleželo.

Verteria na kněze zírala rozšířenýma očima v propadlých tvářích. „Jeden,“ vysvětlil jí, zatímco se škrábal zpátky na nohy. „Jen jednomu je povoleno vstoupit. Ta čest připadla tobě.“

Prsty se mu teď chvěly a srdce bušilo jako o závod. Zvedl ruku a přitiskl ji k masivu za sebou, k místu, které se ničím nelišilo od zbytku hory. A přesto se kamenná stěna, u níž stáli, tiše odklopila stranou a odhalila tajné dveře vedoucí do temného tunelu. Neznalý pozorovatel by ještě před okamžikem přísahal, že v tom místě není nic než pevná, rostlá skála. A měl by naprostou pravdu, protože tohle nebyl žádný trik. Tohle byla magie. Skutečná magie pocházející z dob, kdy bohové ještě kráčeli po světě.

Verteria najednou nevypadala tak nepřístupně a zatvrzele, jak u ní byl zvyklý. Masky jí spadla a odhalila vyděšenou dívku, která se bojí toho, co má před sebou. „Co je tohle za místo?“

„Ještě jsi to neuhodla?“ zeptal se jí a vstoupil do chodby.

Dlouhé minuty kráčeli obklopeni dokonalou temnotou za absolutní nepřítomnosti světla, jak je to možné jen v podzemí. Slyšel, jak se Verterii postupně krátí dech, klopýtá ve tmě a rukama si hledá cestu. Joros se tomu tiše smál, ale pak přece jen zastavil a zapálil jednu z pochodní, které byly každých pár metrů zavěšené na stěně. Když se objevily plameny, dívka úlevně vydechla.

„Bojíš se?“ zeptal se jí.

„Ne,“ zalhala bez váhání.

„Mnoho lidí považuje *představu* světa zahaleného v absolutní temnotě, kde by si ve svojí slepotě byli všichni lidé rovni, za velmi přitažlivou. Ovšem představa a realita se od sebe často velmi liší, jak jsi právě zjistila. Nemám pravdu?“ Jeho škodolibý smích se jim vrátil stonásobnou ozvěnou.

Pak znovu vykročil, tentokrát ale už se světlem v ruce. Dívka se mu držela těsně v patách.

Dole v podzemí nehrál čas žádnou roli. Úplně ztratili pojem o tom, jak dlouho už tam jsou. Joros věděl, že je unavený. Neuvěřitelně unavený. Hádal, že jsou na cestě už přinejmenším tři dny. Tři dny bez jídla a spánku. Verteria si sáhla na samotné dno a docházely jí síly. Pohmožděnou nohu vlekla za sebou, funěla jako uštváný kůň a kolem očí měla obrovské černé kruhy, jasně vystupující z jejich bledých tváří.

Joros na tom nebyl o moc líp, ale nemohl si dovolit ukázat slabost. Přesněji řečeno, nemohl si dovolit být slabý. Připadal si dutý, prázdný. Nohy ho bolely a v břiše mu kručelo tak, že mu to okolní chodby vracely ozvěnou. Šel tudy už několikrát, ale pokaždé zapomněl, jak neuvěřitelně vyčerpávající tahle cesta je. Zapomněl, kolik lidí na ní zemřelo. Lidí, z nichž někteří jí předtím úspěšně prošli třeba stokrát. Jejich kosti tu a tam ležely u stěny chodby. Byla to dobrá připomínka jejich smrtelnosti a náročnosti toho, co už měli za sebou i dosud před sebou.

Každá mrtvola byla jiná. Společné měly jen to, že z nich zbyly jen kosti, bez zbytků masa nebo oblečení. Jedna ležela stočená do klubíčka, jiná zase na zádech s rukama vztyčenýma jako k modlitbě. Některé byly rozervané, polámané nebo úplně rozdrcené. Hlupáci, kteří nedokázali Strážcům hory odpovědět včas na jejich otázky. Hlupáci – nebo poutníci unavení tak, že už neměli sílu promluvit.

Joros neměl v plánu skončit jako oni. „*Atora beyan*,“ zašeptal tiše, kdykoli měl pocit, že za sebou zaslechl cizí kroky. Říkal to, i když se mu zdálo, že v temnotě zahlédl chladný svit nelidských očí. Vlastně ta slova opakoval pořád dokola, skoro nepřetržitě. Ve Starém jazyce to znamenalo *bezpečný průchod*. Bylo to heslo pro případ, že by se některý ze stínů pohnul a zhmotnil a pokusil se ho proměnit v další žalostnou připomínku všudypřítomného nebezpečí, které tu cíhalo na znavené poutníky. „*Atora bayan*.“

„Hledači Jorosi,“ zašeptal znenadání ve tmě hluboký hlas.

„*Atora bayan!*“ vykřikl kněz automaticky. Teprve tichý smích neznámého mu připomněl základní pravdu o Strážcích: nikdy a za žádných okolností vás nevarovali. Buď jste si jich všimli sami a včas, nebo jste byli mrtví.

Zvedl louči do výšky a světlo se odrazilo od otlého obličej. Ochablé líce, povislé tváře a dvě prasečí očka hluboko zapadlá v tučných záhybech růžového masa, to mohl být jen jediný člověk na světě. „Páter Borghen,“ zašklebil se Joros. „Vskutku příjemné překvapení.“

Tloušťík ale jen přezíravě mávl rukou, kterou zdobily šperky v hodnotě královského jmění. „Ventallové si žádají, aby ses k nim dostavil co možná nejdříve, takže okamžitě. Na tvůj návrat čekali skutečně velmi... *netrpělivě*. Copak jsi jim přivedl tentokrát?“

Joros se zamračil a majetnicky se postavil před Verterii. „To řeknu až jim. Osobně.“

Borghenovo tlusté tělo se podivně zavlnilo v něčem, co pravděpodobně mělo být pokrčení ramen. „Zdvořilost, bratře. Zdvořilost. Schopnost, na které bys rozhodně měl trochu zapracovat.“

Joros mu ale jen plivl k nohám, popadl Verterii za ruku, protáhl se kolem tlustého kancléře a vyrazil na další cestu. Borghen ho s úsměvem následoval.

Tunel postupně světlal, až se náhle otevřel do obrovské jeskyně. Její strop se ztrácel ve stínech vysoko nad jejich hlavami, stěny byly protkané nespočetnými tunely a průchody a po zdech se spirálovitě táhly chodníky spojující jednotlivá patra a vchody. To bylo srdce celé hory, srdce Ratura. Duté a plné života. Na stěnách v pravidelných vzdálenostech visely pochodně. Ne mnoho, ale dost na to, aby osvětlily vnitřní prostor. Kolem se pohybovali černě odění muži a ženy, ale všichni byli dost daleko na to, aby si Joros připadal až nepříjemně osamělý. Potřásl hlavou, aby se zbavil takových nepatřičných myšlenek, a obrátil se k Verterii. „Vítej ve svém novém domově.“

„To se ještě uvidí,“ zašeptal Borghen škodolibě.

Cesta dolů byla dlouhá, ale rozhodně kratší než dřívější cesta nahoru. Raturu byla uvnitř menší než zvenku, i když většina lidí zcela nelogicky předpokládala pravý opak.

Než po spirálovitém chodníku došli až na dno obří jeskyně, byla Verteria na samé hranici svých sil a hrozilo, že každým okamžikem omdlí.

Cesta hlavní jeskyní nutila člověka k zamyšlení a pokoře. Přesně tak, jak to její tvůrci zamýšleli. Ani jeden z jejich trojice za celou dobu neřekl ani slovo. Jediným slyšitelným zvukem bylo šoupaní jejich bot po podlaze. Verteria šla s hlavou zakloněnou a pusou zcela nepokrytě otevřenou údivem. Očima sledovala nepatrné jiskřičky loučí zářící na zdech vysoko nad jejich hlavami, tak daleko, jak jenom dohlédla – a pak ještě mnohem dál. Naopak Joros se díval přímo před sebe, na klenutý portál v protější stěně. Byl vysoký dobře šest metrů a reliéfy po jeho obvodu zobrazovaly Pád obou Dvojčat. Fratarro nalevo se řítil do hlubin s rukama bezmocně vztaženými a tváří obrácenou nahoru, jak prosil Rodiče o smilování. Sororra napravo padala naopak hlavou napřed, tichá a zachmuřená, odhodlaná ne-

ohlédnout se zpět. Nahoře nad portálem byli vyobrazení oba Rodiče s přezíravým, nelítostným výrazem ve tvářích.

Joros před tím obrazem uctivě sklonil hlavu a zařatou pěstí se dotkl čela, aby vzdal hold bohům. Jeho úcta ale nepatřila povýšeným Rodičům, ale nebohým Dvojčatům. Borghen udělal to samé, ale Verteria jejich příkladu nenásledovala. Místo toho fascinovaně pozorovala Sororřinu tvrdou, asketickou tvář.

Za klenutým vchodem se nacházela kruhová místnost. Nebyla nijak malá, ale vedle obří jeskyně působila takřka klaustrofobickým dojmem. Částečně za to mohl i fakt, že většinu její plochy zabíral obří půlkruhový stůl s dvaceti kamennými židlemi obrácenými ke vchodu. Dvacet židlí, na nichž sedělo devatenáct zachmuřených mužů a žen oblečených do plášťů v barvě nejčernější noci, s dvěma rudými tečkami Sororřiných očí vyšitých nad srdcem. Všichni do jednoho si zamračeně prohlíželi přicházející trojici.

Borghen udělal krok vpřed a hluboce se uklonil. „Vznešení Ventallové,“ zaduněl jeho hlas místností, „přivádím před vás Hledače stínu Jorose, jenž se právě vrátil ze své výpravy.“

Starý muž sedící na samém kraji stolu pokynul vráscitou rukou směrem ke dveřím a Borghen se urychleně vypoklonkoval pryč z místnosti. Joros zatím poklekl na jedno koleno a znovu si přitiskl pěst k čelu na znamení pokory. Koutkem oka při tom pozoroval Verterii, jak se ho navzdory svým zraněním a únavě snaží ztuhle napodobit.

„Ale no tak, koukejte vstávat,“ zašklebil se stařík nespokojeně. Delcerro Uniro, první mezi Padlými, nebyl nikdy proslulý svou trpělivostí. Joros se poslušně zvedl, ale Verteria zůstala klečet. Dívala se na něj ze země, skoro jako by čekala, že jí nějak pomůže. Nezáleželo mu na tom. Bylo na ní, aby si pomohla sama, a tak si jí nevšímal. „Tak copak jsi nám přivedl tentokrát, hledači?“

„Ženu, důstojnosti. Ženu, k níž se svět obrátil zády. Ženu, co nemá, kam jinam by šla.“ S těmi slovy postrčil dívku, která se mezitím pracně vyškrobala na nohy, dopředu. S uspokojením si všiml, jak si ochranně drží břicho. „Toto je Verteria. Její vlastní přátelé a rodina ji vyhnali z vesnice, zbili a nechali napospas jisté smrti.“

„A pročpak, Verterie,“ zajímal se Uniuro, „pročpak to udělali?“

Joros si musel neochotně přiznat, že na něj udělala dojem. Hrdě zvedla hlavu a nebojácně pohlédla Prvnímu do očí. „Porodní bába prohlásila, že čekám dvojčata.“

Kolem stolu to zašumělo, tu a tam se dokonce ozvalo tiché šeptání. Všichni do jednoho se do dívky přímo vpíjeli pohledy.

„Takže dvojčata?“ ujišťoval se Uniuro a po jeho vrásčité tváři se pomalu rozlil spokojený úsměv. „Jsi tu samozřejmě vítána, Verterie, a můžeš mezi námi zůstat, jak dlouho jen budeš chtít. Pokud si budeš přát, stane se toto místo tvým novým domovem.“ Na nepatrný pokyn jeho ruky se ze stínů okamžitě vynořila služka, přispěchala k dívce a jemně ji pohladila po ruce. Stařík přikývl a pokračoval. „Tady Tomo ti ukáže komnaty, kde budeš mít pohodlí. Přijde za tebou naše porodní bába.“ Vydal zvuk, který zněl jako sypaní písku po papíru. Nejspíš to měl být smích. „Hádám, že bude o něco lepší než ta předchozí.“

Tím byla Verterie propuštěna a služka jí nenápadně postrčila ke dveřím. Dívka vrhla na Jorose vyděšený, nevěřící pohled, ale ten si jí nevšiml. Soustředil se nyní výhradně na Ventally.

„Vedl sis dobře, hledači Jorosi,“ zakrákala Ildra Setira, stará babizna, sedmá mezi Padlými.

„*Velmi* dobře,“ dodala Dirrakara Quindéria. Ta byla, jak napovídalo její jméno, patnáctá mezi Padlými. Bylo jí teprve

třicet a patřila mezi nejmladší Ventally. Její pokožka zářila zdravím a mládím a tvář jí lemovala hustá hříva rudých vlasů.

Etengaro Duero, druhý mezi Padlými, se s bolestivým povzdechem zvedl na nohy. „Možná sis všiml,“ prohlásil, když pomalu obcházel stůl, „že je nás tu o jednoho míň.“ Kostnatýma rukama smutně pohladil opěradlo prázdného křesla po levé straně půlkruhu.

„Ubohý Tisaro,“ zakvílel Saval Septerio, sedmnáctý mezi Padlými, a nenápadně mrkl na Jorose.

„Byl už starý,“ odsekl mu Uniuro.

„Už dlouho tě sledujeme, Jorosi,“ přikývla Dirrakara Quinderia. „*Velmi* bedlivě tě sledujeme.“

„Vykonal jsi mnoho velkých činů,“ prohlásil spokojeně Shuro Noviro, devátý mezi Padlými. „Přivedl jsi mezi nás celou řadu noviců, šířil jsi staré příběhy po světě, a teď... A teď *tohle!*“

„Dvojčata!“ nevěřičně zavrtěla hlavou Setira. „A to jsi Hledačem stínů jak dlouho? Tři roky, pokud si vzpomínám dobře?“

„Už nějakou dobu tě bedlivě sledujeme a jsme potěšeni tím, co vidíme,“ přidal se Valrik Trero, třetí mezi Padlými. Z nějakého důvodu ale jeho hlas nezněl ani trochu potěšeně.

„*Velmi* potěšeni,“ přikývla Dirrakara.

„Ach, skutečně *velmi* potěšeni,“ napodobil ji s širokým úsměvem Saval.

„Ventallové potřebují nového člena,“ mávl Uniuro netrpělivě rukou na ostatní, aby nezdržovali.

Na to čekal Joros už dlouho. A teď to bylo tady, přišla jeho chvíle. Ústa měl náhle vyprahlá a ruce se mu roztráslly tak, že je raději rychle schoval za zády.

„A shodli jsme se,“ přikývl Duero a se skřípěním odtáhl židli od stolu, „že novým členem bys měl být právě ty.“

Uniro se tvářil kysele, což bylo ovšem normální. Úsměv u něj byl stejně vzácný jako sníh v létě. „Co na to říkáš... Jorosi Ventiro?“

„Přidáš se k nám, Jorosi Ventiro?“ usmála se na něj Dirrakara.

„Je to velká zodpovědnost,“ zamračil se Valrik Trero, „větší, než mnozí dokážou unést.“

„My ale věříme, že ty to dokážeš,“ navázal Saval. „A vůbec. Dvacítka beztak nemá na starosti nic důležitého. Většinou jen po ostatních uklízí talíře a podobně.“

Uniro se zamračil. „Septerio samozřejmě jen žertuje. To ale nemění nic na tom, že tady jen ztrácíme čas. Tak bereš to, nebo ne, Jorosi?“

Joros padl uctivě na kolena – přesně tak, jak si mnohokrát nacvičoval – a vši silou si přitiskl obě pěsti k čelu, až to zabolelo. Udělal to úmyslně. Jednak pro efekt, ale hlavně protože se musel ovládnout. Nesměl dovolit, aby se mu na tváři objevil spokojený úsměv.

Už bylo sakra na čase, aby ho konečně povýšili.

„Vznešení Ventallové,“ prohlásil formálně, jak se od něj očekávalo, „nabízíte mi mnohem víc, než si zasloužím. Mým jediným cílem a největším přáním je sloužit Padlým a bude mi velkou ctí a potěšením pokračovat také v novém, váženějším postavení.“

„To bychom měli,“ přikývl Uniro, odsunul se od stolu a postavil se. „Teď ještě rozhodnout, kdo se o něj teď postará.“

„Já!“ vykřikl Saval rychle. Joros i Dirrakara Quindéria na něj vrhli překvapené pohledy, on si jich ale nevšímal.

„No výborně,“ přikývl Uniro spokojeně a spěšně vyrazil kolem stolu ke dveřím, aby co nejrychleji zmizel. „Tím pro dnešek končíme,“ oznámil ještě ostatním přes rameno a už byl pryč.

Ostatní Ventallové se trousili ven o něco pomaleji. Pár se jich dokonce zastavilo u Jorose, aby mu pogratalovali. Quinderia na něj vrhla pohled, který sliboval, že se teď budou vídat mnohonásobně častěji než dřív.

Saval Septerio netrpělivě čekal, až zůstanou v místnosti konečně sami, a pak si teatrálně povzdechl. „Jak vidíš, naše schůzky jsou neuvěřitelně nudné. Všechny do jedné. Ale byrokracie vládne světu, že? Nicméně měl bys vědět, že jsou i jiné věci, o které se musíme starat. No nic, pojďme.“

Za Unirovou kamennou židlí byly ve stěně zasazené masivní dřevěné dveře, ve stínu takřka neviditelné. Saval zašátral pod svým vznešeným šatem a po chvíli s uspokojením vytáhl obyčejný, naprosto všedně vypadající železný klíč, který opatrně zasunul do zámku. „Dovnitř mohou vstoupit jen Ventallové. Samozřejmě dostaneš svůj vlastní klíč, to se neboj, ale všeho do času. Hlavně si koukej zapamatovat, že o něm nesmíš nikdy, s nikým a za žádných okolností mluvit. A pořád ho měj u sebe, jasné? Víš, někteří z nás berou všechno tohle utajování opravdu hodně vážně. Ostatně, to je pro Ventally typické. Mysli na to, náš nový bratře. *Utajení*. I když popravdě, to zrovna tobě asi nemusím vysvětlovat, že? Vsadím se, že všechno to tvoje šmejdění ve stínech tě zrovna tohle naučilo líp, než by většinu z nás kdy napadlo.“

„Dají se ty dveře vůbec otevřít?“ nevydržel to už Joros. „Nebo je to klíč od tvojí pusy, co?“

Saval se zasmál. Znělo to až neuvěřitelně upřímně, což Jorose naprosto zaskočilo. Nedokázal si vzpomenout, kdy naposledy slyšel uvnitř Ratura nebo v jeho okolí skutečný smích. „Já věděl, že se mi nakonec budeš líbit,“ přikývl spokojeně Saval. Pak konečně popadl dveře a trhnutím je otevřel dokořán.

Joros si najednou uvědomil, že ho začíná bolet hlava. Ať už všechny ty podzemní prostory uvnitř Ratura vyhloubil, kdo

chtěl, byl neuvěřitelně zatížený na kruhové místnosti. Až do té míry, že to hraničilo s obsesí. Komnata za dveřmi měla nízký strop, z něhož visel malý otevřený koš s ohněm, který ji mírně osvětloval. Přímo pod košem ležel na zemi obrovský holý, nijak nezdobený blok skály. Vysoký byl dobře po pás a na délku tak velký, aby se na něj mohl Joros pohodlně natáhnout a ještě by měl nad hlavou kus volného místa. Zeď komnaty lemovala dlouhá řada dveří. Bylo jich přesně dvacet a každé zdobilo nesmyslně velké číslo. Ty úplně napravo na sobě měly dvacítku a právě k nim Septerio zamířil.

„Tyhle jsou tvoje,“ zaťukal na ně prstem.

„Páni, všechno je tu příšerně složité. Nespěchej na mě, jo? Dej mi trochu času, než se v tomhle zmatku zorientuju,“ ušklíbl se Joros kysele.

Saval se ale jen samolibě zašklebil a natáhl se pro klíč, který visel na háčku nahoře nade dveřmi. Byl přivázaný na kusu špinavého, olezlého provázku, co navíc odporně smrděl. „Paryn, náš dosavadní Ventiro, je... prostý člověk, abych tak řekl. Nade všechno miloval jednoduchost. Měl jedno oblečení, které nosil celý svůj život a ani jedinkrát ho nevypral. Takže jestli ti můžu radit, až přijde na věc, ujisti se, že od něj nestojíš ve směru větru. Prozatím ale přestaň dělat okolky a vezmi si laskavě tady ten krám, ano? Později si ho předěláš na nějaký hezkej řetízek nebo jak budeš chtít. Protože teď je jen a jen tvůj a je to ta nejcennější věc, kterou jsi kdy vlastnil. Přinejmenším než některý další z těch našich dědků natáhne brka a z tebe se stane Nodeiro. S každým titulem totiž přichází nový klíč, vždycy o trochu hezčí než ten předchozí. Traduje se, že starý Uniro ho má celej ze zlata, ale osobně o tom teda dost pochybuju. Něco takovýho by mu zlomilo ten jeho vyschlej krček jako větvičku, to si piš.“

Joros tiše skřípal zuby a ze všech sil se snažil ignorovat ten

nekonečný proud zbytečných řečí, které ho ani v nejmenším nezajímaly. Vzal si nabízený klíč, zasunul ho do zámku, odemkl a pořádně zabral. Dveře na protest přišerně zaskřípaly, ale daly se otevřít a odhalily malou místnůstku, slabě osvětlenou podivně modrou září. Jediný nábytek uvnitř představoval stůl, který k sobě neměl dokonce ani židli. Na něm ležela omšelá kniha, velká, tlustá a zaprášená a podle vzhledu starší než sama smrt. Vedle ní byl připravený kalamář a husí brk.

O okamžik později Joros objevil i zdroj toho podivného světla. Byla jím zvláštní poloprůhledná svíčka hořící neměnným modrým plamenem. Ale to nebylo všechno. Ten oheň jako by na něj mluvil – vycházelo z něj tiché syčení, skoro šepot, které se zdálo být tím intenzivnější, čím víc ho Joros poslouchal. Na chvíli na něj padlo něco jako strach.

„Jo, tohle je ledová svíčka,“ ukázal Saval nevzrušeně brou. „Valrik jich dal pár dohromady, když byl ještě Quinderio. Což je zatraceně dárno, co si budeme nalhávat. Ještě ale nejsou dost vyladěny, aby se daly začít vyrábět ve velkém. Jo, stát v čele Padlých má i své výhody – například to, že se k podobným serepetičkám dostaneš mnohem dřív než ostatní. Věř mi, že to oceníš. Třeba tohle světlo ti hodně usnadní všechno to čtení, co tě čeká,“ zamrkal spiklenecky a kloubem ukazováčku zaťukal na velkou knihu. „Uvnitř najdeš úplný seznam všech farmářů, lovců a rybářů, co zásobují Raturu. Budeš je mít na starosti, jasný? Musíš dohlídnout, aby nám sem pravidelně posílali dost jídla. A když se náhodou zpozdí nebo zleniví, pošleš za nimi vybraného kazatele, aby jim připomněl, kde je jejich místo. S tím si teď užiješ spoustu zábavy, věř mi. Tihle prostáči se vždycky snaží otestovat, co všechno jim u nového Ventira projde. Stačí jim ale ukázat pevnou ruku a rychle se zase vzpamatují.“

Jestli v tu chvíli Joros něco cítil, tak jedině zklamání. Celých

deset let zasvětil usilovné službě Padlým – a proč? Tohle že měla být jeho odměna? Už jen z té představy ho hlava rozbolela ještě víc. „Takže teď je ze mě účetní?“ zabručel podrážděně.

„Ale kdepak, nic tak banálního. Jsi důležité kolečko v našem soustrojí, bratře. Stejně jako všichni ostatní. Ale můžeš se utěšovat představou, že jsi právě povýšil z malého kolečka na trošku větší. Navíc od teď můžeš postupovat jen vzhůru. Je jen otázkou času, než některý Ventallo sní nějakou tu otrávenou kaši nebo mu někdo podřízne krk nebo tak něco. Víš, my jsme tady jako taková rodina. Hodně rozhádaná rodina, abychom si teda rozuměli. Ty se ale nemáš čeho bát, samozřejmě. Teda prozatím. Až ale postoupíš o nějaké to číslo výš... doufáme, že se naučíš nikomu nevěřit a pořád si krýt záda. Ne že bych měl o tebe strach, to ne. Je mi jasný, že zrovna ty si s tím poradíš. A neboj se. Budeš postupovat rychleji, než bys čekal. Tak se prozatím pusť do toho psaní a počítání a utěšuj se představou, že to děláš pro vyšší dobro.“

„Pro vyšší dobro, jasně,“ odsekl Joros kysele. Na víc se nemohl. To zatracené syčení mu neuvěřitelně lezlo na nervy a nemohl se kvůli němu soustředit.

Saval se zasmál a oči se mu divoce zaleskly. Je šílenec, pomyslel si Joros, protože nikdo normální by se tady v hoře smát nedokázal. „Ale samozřejmě, ty nejnicotnější z mých bratří. Pro vyšší dobro. Já hlupák se ti o tom zapomněl zmínit, že? Všechno, co děláme, slouží vyššímu dobru. Dokonce by se dalo říct tomu vůbec *nejvyššímu*.“ Když to říkal, přitáhl si k sobě velkou knihu položenou na stole a otevřel ji na první stránce. „Všechno to máš napsané hned tady. Takovou drobnou připomínku toho, co je naším konečným cílem. To abys nikdy nezapomněl, ty naše malé kolečko, jaký že stroj to vlastně poháníš.“ Při tom důrazně poklepal prstem na otevřenou stránku a Joros se k ní sklonil, aby si ji v bledém světle přečetl.

Byla nádherně iluminovaná a ilustrace představovala Sororu a Fratarra. To ale nebyl ten pravý důvod, proč nově jmenovaný Ventall zalapal po dechu. Až do toho dne viděl Dvojčata pokaždé vyobrazená tak, jak padala z nebes, odkud je zapudili jejich svatí Rodiče za hříchy, kterých se dopustila. Nebo, o něco vzácněji, je umělci zobrazovali zakovaná v řetězech, spoutaná a uvězněná někde hluboko v podzemí.

Tady ale byli oba sourozenci volní. Zápěstí a kotníky jim sice pořád ještě zdobily okovy, ale byly rozbité. A co víc, Sorora byla vyobrazená, jak lačně polyká Matčino slunce, zatímco zjevně rozzuřený Fratarro držel oba své Rodiče pod krkem. A nad tím vším se skvěla velká písmena hlásající *Osvobození Spoutaných Bohů*.

Joros nevěřicně zavrtěl hlavou a pak se našťavaně obrátil k Savalovi. „Ty se tváříš, jako by to bylo kdo ví co. Řeči o tomhle poslouchám od chvíle, kdy jsem se poprvý vyškrábal na vrcholek Ratura. Spoutaní bohové jsou to... prostě symbol.“ Hlava ho bolela, jako by se mu měla co nevidět rozskočit. Za to mohl ten zatracený šepot, co mu rezonoval vzadu v hlavě. „Prostě jsou tady od toho, abyste udrželi to naše stádečko poslušné a na uzdě. Nejsou skuteční.“

„Máš se ještě hodně co učit, ty můj nejmenší bratříčku, ty maličké kolečko v našem soukolí,“ zasmál se divoce Saval a vyrazil z místnosti ven do hlavní komnaty, kde se zastavil u toho podivného kamenného kvádrů. Joros za ním ale nešel. Zůstal ve své nové pracovně a nasupeně se mračil na syčící modré světlo. Postupně mu ale docházelo, že ten podivný šepot nevychází z něj. Už si tím byl jistý, ale ať se snažil sebevíc, nedokázal odhalit jeho zdroj. Po chvíli ho vyrušil jiný zvuk, hluboký, pronikavý skřípot. Jeho původcem byl ale nade vši pochybnost Septerio.

Rukama se zapíral o velký kámen ležící uprostřed přední

místnosti a zdálo se, že do něj ze všech sil tlačí. Po chvíli bylo zřejmé, že ta věc není jen masivní balvan, jak se na první pohled zdálo. Byl dutý jako nějaká rakev nebo sarkofág a překrytý velkou deskou. Ta se teď dala do pohybu a pomalu sklouzla po straně, až nakonec lehce dosedla na podlahu.

A jak se dutina uvnitř kamene postupně otevírala, sílil i ten otravný šepot. Byl stále hlasitější a divočejší, zněl jako vzdálené, zoufalé volání o pomoc. Saval se divoce usmál a jeho oči znovu dostaly ten podivný, šílený lesk. *S fanatikem se prostě nedá normálně mluvit*, pomyslel si Joros.

„Pojď sem, bratře,“ mávl na něj Septerio nepřítomně, zatímco upřeně pozoroval to, co bylo ukryté uvnitř kamenného sarkofágu. „Přístup a popatři na pravou podstatu existence Ventallů.“

„Tohle je fakt šílený,“ zamračil se Joros a chtěl odejít. Místo toho ale vykročil k otevřenému víku. Přísahal by, že ho k tomu donutily ty tiché, protivné hlasy, šeptající mu v hlavě nesrozumitelná slova. Ať se snažil sebevíc, jeho nohy šly o své vlastní vůli a nesly ho tam, ač jeho mozek říkal, že tam rozhodně jít nechce. Když se konečně zastavil vedle Savala, jeho hlava se sama otočila a nabídla mu pohled na vnitřek kamenné schránky.

To uvnitř mělo barvu spáleného uhlí. Bylo to větší než člověk a Joros nějakou dobu nedokázal pochopit, na co se to vlastně dívá. Pak si všiml, že jedna část té věci vypadá úplně jako kotník. A kousek nad ním jakési vypouklé místo nápadně připomínalo lýtkový sval. To by ale znamenalo, že ta věc velká jako lidská hlava je... prst? Ano. Palec. A noha, obří noha, jejíž maso bylo spálené, rozedrané a servané z kostí.

Šeptající hlasy se náhle spojily, zesílily a roztrásly Jorose až do morku kostí. Trvalo to jen okamžik, ale jejich zoufalé poselství ho zasáhlo jako úder kladivem. *Najdi mě.*

Pak bylo najednou ticho, které po chvíli přerušil Saval, když začal tiše recitovat slova modlitby Ztracených. „A tak se Fratarrovo tělo roztránilo o samé kosti země...“

„... a údy se mu silou nárazu utrhly a rozlétly se od obzoru až k obzoru,“ dokončil Joros. Takle slova se naučil ještě jako dítě, ale vždycky je považoval za směšnou alegorii.

„Nakonec o něco míň,“ zasmál se Saval šíleně. A Joros, navzdory sám sobě a svému nejlepšímu přesvědčení slyšel, že se směje s ním.

2. KAPITOLA

Kerruse vzbudilo divoké bušení na dveře a hned po probuzení si uvědomil, že je v domě příšerná zima. Dokonce mu při každém výdechu stoupala od pusy pára. Zhluboka si povzdechl a sledoval obláček, jak se postupně rozplývá. „Bohové s náma, člověk se tady nevyspí už ani v noci...“ stěžoval si, když vystrčil vyhublé nohy zpod přikrývky a zašátral jimi po svých kožesinou podšitých botách. „Už běžím, zatraceně, už běžím!“ zařval našťavaně, když bušení nepřestávalo. Než ale skutečně vyrazil ke dveřím, přehodil přes sebe ještě svůj nejteplejší plášť a na ruce si navlékl vlněné palčáky.

Vzal za kliku a zkusil otevřít, ale dveře se ani nehuly. Tiše zaklel, obrátil se k nim ramenem a ze všech svých stařeckých sil se do nich opřel. Chvilí se nic nedělo, ale nakonec hluboký sních prorazil. Jakmile se dveře pootevřely, dostal se okamžitě dovnitř studený vzduch a pohltil i ten nepatrný zbytek tepla, co v domě ještě zbyl. A sních, který kněze ještě před chvílí nechtěl pustit ven, se teď nahnul dovnitř v takovém množství, že zasypal starci boty až po kotníky. Z venkovní tmy na Kerruse zamrkaly vyvalené oči, zatímco vyhublé prsty chytily dveře a trhnutím je otevřely dokořán.

Venku stála Mora, vlasy rozčuchané jako hnízdo nějakého hodně psychotického ptáka, oči divoce vytřeštěné. „Potřebujeme vás, Parro. Objevily se potíže,“ zachroptěla tiše.

Kerrus si znovu povzdechl. Práce ve jménu Rodičů nikdy nekončila. Ještě jednou se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a pak přikývl a vyšel ven. Ale ať už se stalo cokoliv, před odchodem ještě spolu s Morou pracně zavřeli dveře domu. Neměl v plánu pouštět si dovnitř víc mrazu, než bylo nezbytně nutné.

Když s tím byli hotovi, vydali se směrem k nedaleké řadě chatrčí. Mora při každém kroku hlasitě zařinčela. Kerrus si znovu povzdechl, ta ženská byla rychlejší než on i s řetězem uvázaným od jednoho kotníku k druhému. Už několikrát se pokusila o útek, takže se jednalo o nezbytné opatření. I takhle byla rychlá, ale ne dost na to, aby udělala nějakou další hloupost.

„Co se stalo?“ zeptal se jí Kerrus a ještě více se zachumlal do svého pláště. Ten mráz byl opravdu k nevydržení.

„Hlídka se vrátila, chápete? Jenže s sebou přitáhli něco, co našli v závějích.“ Celou dobu zírala přímo před sebe a nepřítomně si olizovala zuby. Každých pár kroků klopýtla, jak se snažila jít rychleji, než jí řetěz dovoloval.

V Aardanel se jen málokdy stalo něco zajímavého, obzvláště v zimě, kdy je sních odřízl od světa. Takže Kerrus neměl dívce za zlé, že si celou situaci tak užívá a dělá s tím tolik tajností. Dokonce se rozhodl přistoupit na její hru. „A co přesně našli, Moro?“

Nečekaně se zastavila, obrátila se k němu čelem a nejistě, vyděšeně se usmála. „Chlapce.“

To Kerruse přinutilo zrychlit. Po chvíli už byli kousek od návsí a od domů k nim dolehly křičící hlasy.

Když vyšli zpoza rohu, nejprve si všiml skupinky strážných těsně semknutých k sobě ve světle několika loučí. Divoce a rozčileně šermovali rukama, zjevně se o něco hádali. Pouze velitel Eddin stál klidně a působil naprosto nezúčastněně. Kerrus ale věděl, že je to jen maska, kterou za léta ve službě dovedl k dokonalosti.

Když velitel zahlédl kněze, důrazně na něj kývl a ukázal mu, aby se připojil k jeho mužům. Kerrus se s povděkem vmáčkl do těsného hloučku teplých lidských těl. Mora se k němu nepřidala. Příliš se vojáků bála, než aby se k nim přiblížila. I tak ale zvědavě pokukovala zpovzdálí a čekala, co bude dál.

Pak konečně zahlédl toho chlapce.

Nemohlo mu být víc než osm. Stál uprostřed skupiny rozvášněných strážných, vyhublý, polonahý, vyděšený. Jeho oblečení tvořily jakési rozervané, příšerně zaneřáděné hadry, pod nimiž prosvítala ještě špinavější kůže. Svatá Matko, pomoz nám, ulevil si kněz v duchu. Ten kluk měl zápěstí spoutané tak pevně utaženými provazy, že se mu zařezávaly hluboko do masa. Prsty mu už pomalu začínaly modrat, jak mu v končetinách nemohla pořádně proudit krev. Stejně těsně utažené lano měl omotané také kolem kotníků. Popravdě byl spoutaný mnohem lépe než většina vězňů, co kdy do Aardanel přišli. A navíc kolem něj stál dobře tucet strážných, kteří řvali vztekle jak na něj, tak jeden na druhého.

Kerrus se zhluboka nadechl, na chvíli podržel ledový vzduch v plicích, a pak ho pomalu vydechl. „Co má tohle u všech pekelné znamenat?“

Teprve v tu chvíli si ho strážní všimli. Okamžitě zmlkli, sklopili oči a začali usilovně studovat své boty. Vypadali jako banda kluků, kterou jejich otec přistihl při nějaké lumpárně. Eddin spokojeně přikývl. Ticho se nepřijemně protahovalo, až se konečně nejistě ozval jeden z mužů. „Moje hlídka našla tohle seveřanskýho parchanta, jak se potlouká ve sněhu. Tak jsme ho drapli a dotáhli sem. K výslechu.“

„A já říkám, abychom to zvíře vyhodili ven za palisádu mezi závěje. Ať si ten parchant táhne, odkud přilez!“ ozval se další strážný rozhořčeně.

„Seveřani nosej smůlu,“ zamumlal nespokojeně jiný.

Kerrus se podíval na chlapce, který vzbuzoval takové vášně, a ten mu pohled oplatil. Měl oči modré jako zamrzlé jezero a vlasy barvy slámy. Nejspíš. Kdyby se párkrát umyly. Byl spíš podsaditý postavy, se širokými rameny a kůží opálenou od slunce odrážejícího se od sněhu. „Je to ještě malé dítě,“ prohlásil kněz vyrovnaně. „Nedokážu si představit, jak by nám takový prcek mohl přinést smůlu. Rozvažte ho.“

„Je to zsranej Seveřan, kurva!“

„Je to malé dítě!“ odsekl našťavaně Kerrus. Natáhl se a vyrval konec lana z ruky strážnému, který měl podle všeho toho kluka hlídat. Pak si před malým Seveřanem klekl a zkřehlými prsty začal rozvazovat uzly na jeho poutech. „Matka a Otec milují všechny lidi na světě,“ kázal při tom kolemstojícím vojákům odměřeným hlasem. „Obyvatele ze severu i z jihu, mladíky i starce, šlechtice i poddané, všechny. Od králů až po takové hlupáky, jako jste vy. Tahle nebohá duše si zjevně vytrpěla víc než dost na to, aby si zasloužila Otcovu ochranu. A víc o tom nehodlám s nikým diskutovat. Je to všem jasné?“ Kolem se ozvalo tiché mumlání a brblání, muži se tahali za lemy kabátů a nespokojeně šouपालi nohama, ale nahlas se nikdo z nich ozvat neodvážil.

Pak se začali pomalu rozcházet, až na návsi nakonec zůstali jen starý kněz, chlapec a velitel.

„Takže se o něj postaráte, Parro?“ zeptal se Eddin.

Kerrus si povzdechl, jen bohové ví, pokolikáté už za večer. „Vypadá to, že ano. Je mou svatou povinností pomáhat všem dětem našich Rodičů. Nebo mě to přinejmenším přinutil odpřísáhnout kdysi před lety můj mistr.“ Eddin ho chápavě poklepal po rameni, zamýšleně se podíval na chlapce a pak vyrzil za svými muži do nedaleké strážnice.

Kněz si postupně začal uvědomovat, že je na tom klukovi něco divného. Něco podivného bylo na tom, jak na něj zíral.

Nemrkal. Tedy ano, mrkal, ale ani zdaleka ne tak často, jak by měl. To starci připomnělo historiky, které občas vyprávěli pověřivější z místních vězňů. Příběhy o vlčích ukrytých v lidských tělech, o divokých severských barbarech schopných proměnit se mrknutím oka v běsnící monstra a rozervat vás na kusy.

Byla příšerná zima a chlad zalézal až do kostí. Knězi ale po zádech přeběhlo děsivé mrazení, které nemělo s počasím nic společného.

Raději se k chlapci obrátil zády, aby neviděl jeho pohled – a v tu chvíli zaznamenal jiné oči, které ho celou dobu pozorovaly. Vězni a jejich rodiny se navzdory zimě mačkali ve dveřích a oknech a zvědavě okukovali špinavého návštěvníka. Kerrus se zamračil a natáhl k dítěti ruku. „Tak pojď, chlapče. Zkusíme tě trochu umýt a nakrmit, co ty na to?“

Vyhublé dítě se podívalo na nabízenou ruku, pak knězi do očí, zpátky na ruku, a pak si bez jediného slova obtočilo paže kolem hrudníku a schovalo si dlaně v podpaží. „No jak chceš,“ odfrkl si Kerrus pobaveně a vyrazil zpátky ke svému domu. Chlapec ho po chvíli opatrně následoval.

Nakonec bylo nutné ho třikrát pořádně vydrbat tou nejhrubší houbou, jakou byla Mora schopna sehnat, než chlapce konečně zbavili toho neskutečného nánosu špíny. Teď stál před starým knězem zabalený ve vypůjčených kožešinách, s kůží zářící čistotou a vlasy spletenými do copu. Kdyby Seveřané měli nějakou šlechtu, klidně by ho mohli považovat za syna nějakého lorda nebo krále. Na nabídnutou ovesnou kaši se vrhl jako vlk a cpal si ji do úst skutečně úctyhodným tempem. Kněz si nebyl jistý, jestli je to u chlapců jeho věku normální, nebo jestli byl tak hrozně vyhladovělý. Ale nesešlo na tom.

Kerrus seděl u malého stolku a trpělivě čekal, až se jeho host nasytí. Když bylo konečně po všem, sepnul ruce a nasadil

otcovský výraz a tón hlasu: „No, hádám, že teď je vhodná chvíle mi říct, co tě sem k nám přivádí.“

Kluk ale jen mlčel a zíral.

Kerrus to zkusil znovu, tentokrát jazykem Severu. Naučil se ho před pár lety během jedné extrémně nudné zimy. Výsledek byl ale stejný jako předtím. A víc jazyků starý kněz už zkrátka neznal. „Moc toho nenamluvíš, co? Ale budiž, budu to respektovat. Muž má vždycky vědět, kdy je čas mlčet a kdy je čas mluvit. Časem se ale budeš muset naučit mi důvěřovat, kamaráde.“

Pak ho něco napadlo a začal si prohledávat kapsy, až konečně našel jedno z cukrátek, která u sebe vždycky rád nosil. S uspokojením ho vytáhl a položil ho na stůl před svého hosta. „Obávám se, že v tuhle chvíli jsem ten nejlepší přítel, jakého na tomto světě máš.“

Chlapec opatrně zvedl nabízený bonbón, pečlivě si ho prohlédl, očichal a při tom celou dobu vrhal na Kerruse podezřívavé pohledy. Nakonec ho rychle strčil do pusy a začal ho usilovně cucat. To všechno, aniž by řekl jedině slovo.

Tu noc se Kerrus moc nevyspal. Poprvé ho vzbudila Mora kvůli tomu klukovi, a když konečně znovu zalezl do postele, vytrhl ho po chvíli ze spaní jakýsi tichý, ale o to otravnější zvuk. Napřed si myslel, že to je některý z místních psů, který utekl a teď mu škrábe na dveře. Pak si ale vzpomněl, že Tlustý Betho posledního z nich hodil před dvěma dny do guláše. Už nějakou dobu jim nedorazily žádné zásoby, lovcům se nedařilo a tak dále... A vůbec. Patharro stvořil zvířata k tomu, aby sloužila člověku. A co vám poslouží víc než plný žaludek?

Jenže pak se to škrábání ozvalo znovu.

Kerrus se posadil na posteli a pořád ještě rozespalýma očima se rozhlédl po svém skromném příbytku. Chlapec ležel před

krbem, zachumlaný do hromady pokrývek, které mu tam kněz nanosil, a ze spánku hlasitě oddechoval.

Skříp. Skříp. Skříp. Skříp. Skříp.

Aha. Takže mladý host zjevně nespal tak tvrdě, jak to vypadalo.

„Chlapče?“ zavolal na něj stařec tiše. Tělo pod pokrývkami vyděšeně ztuhlo, ale skřípavý zvuk pokračoval dál. Kerrus odkopl svoji vlastní deku, vstal a přešel k ležícímu dítěti. Když se nad ním sklonil, uviděl v jeho ruce jeden ze svých nožů. Soudě podle množství třísek kolem se tu malý Seveřan činil už drahou dobu.

Při tom pohledu si Kerrus vzpomněl, jak mu kdosi vyprávěl, že Seveřané nedělají nic polovičatě. No, zjevně to byla pravda. Chlapcovo dílo bylo alespoň metr dlouhé a stejně tak i široké a bylo vyřezáno na palec hluboko do dubových prken podlahy. Výsledný obrazec tvořila směsice jemných křivek, ostrých úhlů a vzájemně propletených čar, které tvořily stále stejné vzorce, opakující se pořád dokola. Byla to jedna z dávných run, patřící k nejstaršímu písmu, co kdy existovalo. Ve starém jazyce se četla *scal*. Oheň.

„No výborně, můj mladý příteli,“ zavrtěl Kerrus odevzdaně hlavou. „Zdá se, že jsi úspěšně odhalil jedno z tajemství našeho světa. Ano, tohle je opravdu oheň, vedle čeho spíš. Nade vší pochybnost.“

Kerrus náhle leknutím nadskočil. Neviděl kde ani jak, dokonce ani nezaznamenal, že by se jeho malý společník vůbec pohnul, ale nůž se najednou se zadrnčením zabodl doprostřed celého obrazce, přímo do středové, nejhluběji vyryté runy *scal*. Ležící chlapec se pomalu převálil na záda a upřel na kněze svůj nemrkající pohled. Pak zvedl ruku a přitiskl si ji na hrudník.

„Takže to jsi ty? To se mi snažíš říct?“ snažil se Kerrus pochopit celou situaci. Pak zkusmo ukázal na vyrytou runu a z ní

na chlapce. Ten vážně přikývl. Kněz se zaraženě posadil a chvíli přemýšlel, co si o tom všem má vlastně myslet. „Tak dobře, Scale. Přiznávám, že za svůj život jsem potkal už i výřečnější jedince, než jsi ty. Na druhou stranu připouštím, že proti tvému způsobu komunikace nemám nejmenší námitky. Ještě pár rozhovorů podobných tomuto, a budu mít tu nejhezčí podlahu na celém Severu.“

Od toho dne chlapec sledoval Parro Kerruse jako stín. A stejně jako stín byl naprosto neužitečný a stejně tak neodbytný.

Ze začátku to starci lezlo na nervy. Ať se hnul, kam chtěl, Scal mu byl neustále v patách, pořád se držel těsně u jeho pravého lokte. Párkrát mu kvůli tomu tekla krev z nosu. Nebyl v tom žádný zlý úmysl, jen Kerrus prostě nebyl zvyklý dávat si pozor, aby náhodou někoho při běžných činnostech nepraštil. Mladíka to ale ani v nejmenším neodradilo a dál si tvrdohlavě stál za svým a nehnul se od Parrových zad. O co mu vlastně jde nebo co si od toho slibuje, sice kněz netušil, ale věděl, že Otec miluje odhodlané. Což znamenalo, že stařec nemohl mít chlapci jeho počínání za zlé, a nakonec mu nezbylo, než se celé situaci přizpůsobit a začít si dávat pozor na své ruce a na lokty. Hlavně na ten pravý.

Někteří lidé ale měli na celou věc svůj názor. Aardanel bylo nehostinné místo i za nejlepšího počasí, natož takhle uprostřed zimy. Ani pokud šlo o jejich spoluobčany, jiné Fiaterany, místní obyvatelé nikdy nešli pro ránu daleko. Takže Seveřan v nich probouzel vražedné choutky bez ohledu na to, jak byl ještě malý. Kerrus jim to viděl na očích a projednou byl vděčný za řetězy, které držely ty nejvzpornější a nejdivočejší vězně na uzdě. Tihle lidé byli vyvrhelové a společnost je poslala na to nejvzdálenější, nejzapadlejší místo, jaké jen dokázala objevit. Každý, strážce i kněze nevyjímaje, tu byl z nějakého dobrého důvodu.

Což znamenalo, že se nikomu z místních nedá věřit. Ne skutečně věřit.

„Našel sis tu mezi námi opravdu zvláštní domov, Scale,“ zamyslel se jednoho dne Kerrus nahlas, zatímco zkoumal, co vyrostlo v jeho sklepě, kde pěstoval kořenovou zeleninu. Scal jako obvykle nereagoval na nic, co mu kdo řekl. Starému knězi to ale už nevadilo. Zvykl si. Navíc postupně dospěl k závěru, že většina lidí toho řekne méně slovy, než dokáže tenhle chlapec vyjádřit svým mlčením.

„Občas si říkám, jestli to vaše severanské pojetí spravedlnosti náhodou není lepší než ten náš, takzvané civilizovaný koncept. Když přijde na věc, tak spolu bojujete na život a na smrt. A ten, kdo vyhraje, je prostě v právu, tečka. Vězení tam u vás nemáte, což podle mého názoru není v podstatě nijak špatné řešení. Však se rozhlédni kolem, chlapče. Tohle není pořádný život, co tady vedeme.“ Na chvíli se zarazil a otočil se, aby si Scala prohlédl. Jídla bylo pořád málo, ale chlapec stejně prospíval. Přinejmenším už nebyl vyhublý na kost. „Na druhou stranu, život tam venku v závějích asi taky nebude zrovna idylka, co? I když co na tom, že? Většina lidí na tomto světě nemá možnost vybrat si, v jakém pekle vyrostou. Sám za sebe bych ale řekl, že žít v tomhle malém, palisádou obehnaném pekle je mnohem lepší než umřít sám někde venku, v tom bílém pekle bez hranic.“

Kurros se s hekáním zvedl a vrazil košík s kořenovou zeleninou Scalovi do ruky. Chlapec mu sice nikdy nenabídl žádnou pomoc, ale pokud ho kněz o něco požádal, pokaždé mu vyhověl. Popravdě si stařec pořád ještě nebyl jistý, jak moc mu jeho společník vlastně rozumí. Bez ohledu na to, jak na něj promluvil – po svém nebo severansky – pokaždé se mu dostalo stejně prázdného pohledu. Navzdory tomu ale postupně dospěl k závěru, že je to ve své podstatě moc hodný a milý hoch.

V kuchyni byl stejný zmatek jako vždycky. Mora a Tlustý Betho na sebe bez přestání ječeli, zatímco se jim pod nohama motal dav malých dětí usilovně plnících každý úkol, co dostaly, a současně se snažících být tak nenápadné, jak to jenom šlo. Kurros se jim nedivil. Když na Betha přišla jedna z těch jeho nálad, tak Rodičové, buďte milostivi každému, kdo by se mu připlctl do cesty.

„Zasranej zkurvysyn,“ zabručel Betho neurčitě směrem ke Kerrusovi. Na jednom ze stolů ležela zakrvavená mrtvola, podle všeho vlk. I když na vlka to bylo moc velké. Takže proto měl Betho tak dobrou náladu, a na původu masa koneckonců nezáleželo.

„Posel dorazil vo něco dřív,“ vysvětlovala Mora, zatímco se probírala Kerrusovou zeleninou. „Eddin se strašně nasral a prohlásil, že když nám nedovez’ žádný zásoby, tak si zpátky může táhnout po svejch.“ Což znamenalo, že maso na stole byla koinina. Ne že by to někomu vadilo.

„Jaké zprávy nám vlastně přivezl?“ zajímal se Kerrus.

Mora jen pokrčila rameny. „Že sem pošlou další zasraný vězně, ale na zásoby že máme zapomenout. Prostě stejný sračky jako vobvykle.“

Kerrus zasmušile přikývl. Kus koňského masa pro každého bude to nejlepší jídlo, jakého se místní obyvatelé v dohledné době dočkají. Přinejmenším dokud sníh neroztaje nebo dokud slunce nepadne z oblohy, přičemž oboje bylo zhruba stejně nepravděpodobné. Kerrus žil v Aardanel už dobře dvě desetiletí a za tu dobu ani jedinkrát neviděl zelenou trávu ani neochutnal pořádné maso. Popravdě se už dávno smířil s tím, že ani jednoho se do konce života nedočká.

Tlustý Betho se najednou škaredě zamračil a odplivl si, přičemž jen těsně minul jedno z pobíhajících dětí. „Hele, ať ten zasranej kokot severánskej táhne do prdele, jo? Nebudu plejt-

vat dobrým masem na nějakýho zkurvenýho zaběhlýho čuráka.“ Jak se rozhořčil, přestal si dávat pozor a zakopl o židli, která se mu připletla do cesty. Kuchyně se okamžitě naplnila nepředstavitelným hlukem. Betho klel, děti začaly nadšeně výskat a halekat a Mora ječela, jako by ji někdo vraždil. Starý kněz chvíli nechápal proč, ale nakonec to došlo i jemu. Rychle přiskočil ke Scalovi, jehož pěsti se divoce míhaly vzduchem, popadl ho za límec a pokusil se ho odtáhnout z dosahu mnohem většího vězně.

Chlapec divoce vrčel a prskal a připomínal spíš divoké zvíře než lidskou bytost. Z těch jeho děsivých zvuků se Kerrusovi ježily vlasy na hlavě. To ale nebylo to nejhorší. Scal byl sice jen malý kluk, ale až překvapivě silný. Navíc byl podle všeho odhodlaný mlátit Betha do obličeje tak dlouho, dokud mu ho neroztluče na kaši. Starý kněz s ním chvíli marně zápasil, a nakonec mu nezbylo, než ho prostě ze všech sil sevřít kolem pasu a začít pomalu a nejistě couvat směrem ke dveřím.

Konečně chlapce od Betha odtrhl. Kuchař se s divokým klením postavil na nejisté nohy a z rozbitého nosu mu tekla proudem krev. Pak se rozmáchl a ze všech sil praštil malého Seveřana pěstí. Měl sice ruce spojené řetězem, ale to jeho ráně nijak neubralo na síle. Jestli v celém táboře někdo dovedl k dokonalosti umění mlátit ostatní spoutanýma rukama, byl to právě on. I teď zasáhl svoji oběť přímo do břicha takovou silou, že tím vyrazil dech i starému knězi a oba je poslal k zemi. Kerrusovi se zatmělo před očima a jako v mlze sledoval těžkou botu, jak se pomalu napřahuje k pořádnému kopanci. Pak se mu ale ve výhledu objevil snad tucet párů jiných nohou, jak se do místnosti nahrnuli vojáci a srazili Betha k zemi. Starý kněz roztreseně popadl Scala za kabát a ze všech sil ho držel, zatímco zoufale lapal po dechu.

Když o pár minut později na scénu dorazil Eddin, byl už

Kerrus venku. Zády se opíral o zeď a při tom seděl na svíječím se Seveřanovi. Velitel stráží se netečně postavil vedle něj a pak společně sledovali strážné, jak vlečou řvoucího Betha pryč, aby ho hodili do Díry.

Nakonec se ukázalo, že měl starý kuchař vlastně štěstí. Díky sníženým přidělům jídla v poslední době výrazně zhubl, takže nakonec skutečně skončil tam, kde měl. Když měl být potrestaný naposled, nevešel se kvůli své tloušťce do Díry, takže zůstal na pár dní přikovaný přímo k vnější palisádě. To byl děsivý zážitek i pro někoho tak tupého a brutálního, takže od té doby se podstatně zklidnil a přestal dělat zbytečné problémy. Až doteď.

Velitel Eddin chvíli sledoval Scala, jak se pod knězem bezmocně kroutí, a pak si smutně povzdechl. „Nemůžu toho kluka nechat, aby nám tady dělal nějaký problémy, Parro. Tomu určitě rozumíte. Už takhle jsme celí ve sračkách a místní už toho maj' taky po krk. A jak bych jim mohl mít za zlý, že maj' nervy na pochodu, když se nám tady volně producíruje tenhle seveřanský ďábel...“

„Není to žádný ďábel,“ skočil mu Kerrus našťavaně do řeči. Pak dal Scalovi políček, aby se konečně přestal kroutit. „Betho si ten výprask víc než zasloužil. U všech pekel, Betho by si zasloužil, aby ho někdo podřízl jako prase, kterým také ve skutečnosti je! Je to, jak lidé s oblibou říkají, zkurvený parchant. Popravdě, kdybych musel to jeho bezduché žvanění poslouchat ještě o chvíli dýl, nejspíš bych mu také vrazil pár facek.“

„Ne, to byste neudělal.“

„No dobře, no. Uznávám, máte pravdu, to bych neudělal. Ale upřímně bych po tom toužil, to zas jo,“ přiznal se Kerrus. Scal se mezitím konečně uklidnil a přestal sebou házet, takže Kerrus ho pomalu uvolnil zpoza svého těla a nejspíš čekal, co

se stane. Chlapec se ale změnil zpátky v tichý stín a postavil se na své obvyklé místo u jeho pravé ruky.

„Podívejte se, Eddine, na rovinu. Je to dobrej kluk. Víím, že je,“ vysvětloval a přitom chlapce bezmyšlenkovitě pohladil po vlasech. „Ale stejně jako každý muž na tomhle světě, i on v sobě má Otcův oheň. Jeho plameny ho občas pohltní a to je všechno. Navíc, stejně jako my všichni, i on v sobě má Matčino srdce. Vyroste z něj dobrý člověk, jen tomu musíme dát čas.“

Eddin si Scala dlouho a pečlivě prohlížel a pak si znovu pozvedchl. „Koukejte na něj dávat pozor, Parro. Dobrý pozor. Ještě jeden průser jako dneska, a vyhodím ho mezi závěje, ať se vám to líbí nebo ne. Jasný?“

Noví vězni dorazili o pár dní později. Kerrus se chopil své obvyklé povinnosti a snažil se jim ze všech sil pomáhat s přizpůsobením se životu v jejich novém domově, v Aardanel. Zvláštní pozornost věnoval rodinám odsouzců – všem těm ženám a mužům, co se rozhodli dobrovolně následovat své milované do exilu. Jeho starý mistr by tyhle lidi označil za zářný příklad Metherřina daru lásky a Patharrovy vytrvalosti. Nebo taky do nebe volající tuposti, což byl výklad, který starý Parro považoval za podstatně přesnější a opodstatněnější. Hlavně v případě hlupáků, co s sebou do téhle pustiny odvěkli i svoje potomky.

Pokaždé, když dorazili noví vězni, celá vesnice se najednou zaplnila nevinnými dětmi. Děti, které nikdy nepoznají, co to znamená doopravdy žít. A proč? Protože jejich rodiče měli v hlavě místo mozků hovna. A protože pravidla tu byla jednoduchá a zároveň nesmlouvavá. Každý nezletilec musel v táboře zůstat, dokud nedosáhl plnoletosti. A pokud se jí nějakým zázrakem skutečně dožil, dostal na vybranou. Buď zůstane v táboře a bude dřít s ostatními vězni, i když sám nic nepro-

vedl, nebo může bez zásob a vybavení odejít do věčného sněhu za branou a vyrazit vstříc svobodě a smrti, které na něho tam venku ruku v ruce čekaly. Do nejbližší fiateranské vesnice to bylo týden pochodu skrz lesy, jimiž nevedly žádné cesty. Tedy za předpokladu, že jste se neztratili.

Většina dětí zůstala v táboře. Zvolily si pomalou smrt namísto té rychlé. Zvolily si bláhovou naději namísto pochmurné jistoty. A nakonec předčasně umřely, stejně jako všichni ostatní ve vesnici.

V Aardanel nebylo pro děti místo.

Když procházeli branou čerství odsouzenci, Kerrus vyšel před svou kapli a pozoroval nově příchozí. Bylo jich o jednoho víc než tucet, všichni vyhublí a na pokraji sil, obklopení nesmyslně velkým počtem vojáků. Celkem šest z nich bylo uvězněno v okovaných řetězech, s oholenými hlavami a velkým krvavým X vyřezaným na levé tváři. To byli usvědčení kriminálníci, kteří si dobrovolně zvolili tvrdou dřinu a pomalou smrt namísto rychlého zhrounutí v oprátce. Patřily k nim čtyři děti, uplakané a vystrašené, a než uplyne týden, pravděpodobně i mrtvé. Proč? Kvůli zločinům, kterých se dopustil jeden z jejich rodičů. A kvůli jeho nezodpovědnosti, s níž je sem vzal s sebou.

Strážní oddělili odsouzence od ostatních a odvedli je k Ed-dinovi, který jim pěkně polopatě vysvětlí, jak to tady chodí. Jejich vystrašené rodiny tam nechali stát, aby se o ně postaral starý kněz. Ten na ně vládně zamával a ukázal jim, aby vstoupili do kaple zasvěcené Rodičům. Při tom si je rychle přepočítal. Celkem to byly dvě ženy, jeden muž a k tomu čtyři prccí.

„Vítej, dítě,“ pozdravil každého z nich tiše, když procházeli kolem něj dveřmi do vyhřátého domu. Ne že by uvnitř bylo vysloveně horko, ale Kerrus se za ta léta naučil, že po týdnů stráveném pochodem napříč zasněženou pustinou je každá

trocha tepla požehnáním. Tihle lidé toho byli důkazem. Shlukli se kolem věčného ohně, který v kapli hořel, a natahovali k němu ruce, aby si ohřáli ztuhlé prsty.

Jedna z žen padla na kolena, přitáhla si k sobě tři černovlasé děti a začala se modlit. Čtvrtý chlapec zjevně patřící k dospělému muži se k otci také přitáhl. Když se ale pokusil protáhnout blíž k ohni, jeho rodič ho nevybíravě odstrčil, aby mu nepřekážel.

V Aardanel nebylo pro lásku místo.

„Tak co bude, knězi?“ zamračil se ten chlap, když se konečně přestal třást. „Jaký slova útěchy sis pro nás připravil? Co nám řekneš nebo ukážeš, abys nás přesvědčil, že naše situace nestojí totálně za hovno?“

Kerrus odevzdaně pokrčil rameny. „Nic. Jestli máte pocit, že všechno tady stojí za hovno, tak máte naprostou pravdu. Neexistuje nic, co bych mohl říct nebo udělat a co by na tomhle holém faktu cokoli změnilo. Přišli jste sem dobrovolně a ze své vlastní vůle. Zvolili jste si svůj osud sami, i když jste dobře věděli, co vás tady čeká. Nebudu vám lhát, jen abyste se na chvíli cítili líp. Spousta místních tohle místo označuje za peklo na zemi a já sám si nedokážu představit, že by peklo ze svatých knih mohlo být nějak výrazně horší než to, co vás tady čeká.“ Jedna žena se vzápětí rozplakala a ta druhá se přestala modlit, starci to ale bylo jedno. Nehodlal se za svoje slova omlouvat. Na to tu byl už příliš dlouho a viděl příliš mnoho. V jeho srdci už nezbylo dost lásky a soucitů na to, aby se o ně dokázal podělit se svými bližními.

V Aardanel nebylo pro naději místo.

„Každý z vás dostane přidělenou práci. Každý člen naší komunity musí přiložit ruku k dílu. Strážce vám později ukážou, co kdo z vás dostane na starosti, a zavedou vás do vašich přidělených domovů. Já bydlím hned vedle téhle kaple, takže

kdybyste potřebovali radu, promluvit si nebo cokoli jiného, tak víte, kde mě hledat. Každý osmý den tu sloužím oficiální bohoslužbu, ale jinak je kaple otevřena neustále, ve dne i v noci. Nechci vám lhát a nechci vám dávat falešné naděje. Co vám ale můžu nabídnout, je pár dobrých rad. Zbytečně na sebe neupozorňujte, modlete se k Rodičům, a když už jste se jednou rozhodli pro cestu sem, snažte se z toho vytěžit co nejvíc. Nic lepšího vám nabídnout nemůžu.“

Ano, povzdechl si Kerrus v duchu, tohle je můj úděl. Vždycky dostal na starosti nováčky. Měl se o ně postarat. Postarat se o to, aby se co nejrychleji přizpůsobili životu v Aardanel. Vysvětlit jim, že se dobrovolně vydali na místo, které s nimi nemá a nikdy nebude mít sebemenší slitování.

„A teď, pokud dovolíte, bych si rád promluvil s dětmi. O samotě. Můžete na ně počkat venku, nebo si odchyťte nějakého strážného a požádejte ho, ať vám ukáže vaše nové domovy, než tady s nimi skončím. Já je pak za vámi pošlu.“

„K čemu je chcete?“ zeptala se matka tří dětí, které svým rozhodnutím odsoudila k životu v tomhle pekle. Zato otec posledního chlapce odešel bez jediného slova nebo ohlédnutí.

„Pro děti je obzvláště těžké přizpůsobit se životu v Aardanel. Chci si s nimi promluvit a objasnit jim pár věcí, které jim to celé trochu usnadní.“

Jedna z dvou bezdětných žen si pohrdlivě odfrkla. „Jasně. Protože zrovna vy máte neuvěřitelný dar lidem přichod sem usnadnit, co?“ Naštvaně zavrtěla hlavou a vyrazila ven za odcházejícím mužem.

„Nežádám o víc než pár minut,“ snažil se Kerrus uklidnit trojnásobnou matku, která k sobě nejistě a vyděšeně tiskla své tři potomky. Nedivil se jí. Ty děti byly poslední jistotou v jejím životě, jenž se jí zhroutil před očima. Chvilí ještě váhala, ale pak přikývla. Vzala to nejmenší, dala je do náručí tomu nejstarší-

mu, vrhla poslední podezřívavý pohled na Parra a pak už i ona zmizela ve dveřích.

Kerrus se s hekáním a za doprovodu nepříjemného praskání ve starých kloubech usadil k dětem na zem u věčného ohně. „Děti moje,“ oslovil je něžně a jednoho po druhém si prohlédl. „Dal bych cokoli za to, kdybych tu teď s vámi nemusel sedět a mluvit o tom, o čem si budeme povídat. To by znamenalo, že vás sem vaši rodiče nepřivedli,“ povzdechl si smutně a přitom zašátral v kapse. Připravil si pro tuhle příležitost plnou hrst bonbónů, které teď vylovil a nabídl je svým malým posluchačům. Těm se při pohledu na cukrátku rozšířily oči a nadšeně se na nabízené sladkosti vrhly. Na tom nebylo nic překvapivého, když několik posledních dní nejspíš vůbec nejedly. Nemluvě o tom, že milý na ně pravděpodobně nikdo nebyl už několik posledních let. Starý kněz si znovu povzdechl.

„To, co jsem před chvílí říkal vašim rodičům, byla čistá pravda. Všechno, do posledního písmene. Tady u nás nenaleznete ani šťastný domov ani pohodlný život. Vy jste ještě nevinní a v tomhle pekle jste skončili z rozhodnutí druhých, což je mi opravdu moc líto. Bohůmžel se s tím teď už nedá nic dělat. Jediné, co vám ještě zbývá, je myslet na svaté Rodiče. Metherra vás stále miluje a Patharro vás ve své prozřetelnosti bude dál ochraňovat. Já vás budu také ochraňovat. Slibuji, že udělám všechno, co je v mých silách, abych vám zajistil bezpečí a pohodlí, jaké se na tomto místě dá vytvořit. Pokud budete něco potřebovat, cokoli, prosím přijďte za mnou a já vám zkusím pomoci. Aardanel není místem pro děti, ale i přesto udělám všechno pro to, abych vám tu život usnadnil, jak to jen půjde.“

Podal ještě každému z nich po bonbónu a zamumlal tichou modlitbu za jejich nevinné duše. Pak přikývl. „Tak a teď už běžte, prcci. A ať vás provází požehnání svatých Rodičů.“

Tři černovlasí sourozenci okamžitě zmizeli a darované bon-

bóny jim křupaly mezi zuby. Kerrus si ještě stačil všimnout, že nejmladšímu z nich teče z nosu a je nepřirozeně pobledlý. Dlouho tu mezi námi nevydrží, pomyslel si smutně. A ti další dva, hubení a neduživí, ho o moc nepřežijí. Nikdo z nich nebyl připravený na život na Severu.

A v Aardanel nebylo pro slabé místo.

Poslední dítě, chlapec, ale zůstal stát a nejistě přešlapoval na místě. Pravou ruku měl zvednutou a usilovně v ní žmoulal něco, co mu viselo na tenkém řemínku pověšeném kolem krku. Starý kněz si ho znovu prohlédl, pozorněji než předtím. Byl to ještě malý kluk, ale v obličejí měl tvrdý, nesmlouvavý výraz. Výraz příliš dospělý na svůj věk. Výraz člověka, který už viděl a zažil příliš mnoho zlého a jen málo dobrého. Když ale konečně odlepil pohled od země a podíval se Parrovi do očí, mihlo se v nich něco měkkého. Tichá prosba. Naděje.

Kerrusovi došlo, že tenhle chlapec v sobě má něco víc, než je u dětí jeho věku obvyklé. Že v jeho srdci hoří oheň, který možná není silný, ale vydrží strádání a nepohodu a bude plnout ještě dávno potom, co se ostatní vzdají i poslední naděje.

Kluk nejistě popotáhl nosem a spustil ruku podél těla. Kněz díky tomu uviděl, co v ní prve držel. Byl to neuměle pomalovaný sluneční kotouč, symbol nekonečného soucitu božských Rodičů.

„Slyšel jsem, že prej se Matka k tomuhle místu obrátila zády,“ promluvil konečně chlapec tichým, roztřeseným hlasem. „A že Patharro se od nás odvrátil úplně. Je to pravda?“

Na něco takového se Kerruse nikdo nezeptal už pěkně dlouho. Proč taky? Většina lidí, co přicházeli do Aardanel, se víry vzdala už dávno. Sešli z cesty Rodičů a přestali se zajímat jak o bohy, tak i o svoji duši. Těch, kteří stáli o nějakou duchovní podporu, bylo v téhle osadě proklatě málo. „Jak se jmenuješ, chlapče?“

„Brennon.“

„Tak dobře, Brennone. Taky se ale říká, že Rodiče se odvracejí jen od mlčenlivých. Já na ně mluvil každý jeden den za posledních čtyřicet let, příteli. Takže ti ručím za to, že se k tomuhle místu rozhodně neotočí zády. A neotočí se, dokud budu dýchat.“ Nasadil si na tvář odhodlaný výraz a ukázal na sluneční kotouč visící na chlapcově krku. „Budeš se modlit se mnou, dítě? Pomůžeš mi přitáhnout a udržet pozornost obou Rodičů u tohoto smutného, zapomenutého kouta světa?“

Společně poklekli před věčným ohněm, každý z jedné strany, a začali se modlit. O okamžik později se ze stínů vynořil Scal, ale místo aby zaujal svoje obvyklé místo, klekl si mezi ně a sepnul ruce jako zkušený prosebník. Brennon na něj vrhl vyděšený pohled, ale když se začal Kerrus modlit, zavřel oči a přidal se k němu.

„Božská Matko a všemohoucí Otče, kteří utváříte zemi a zachováváte oheň, slyšte naši modlitbu. Laskavá Metherro, nabízíme ti svůj strach a obavy v naději, že je utišíš. Obětavý Patharro, poroučíme ti svá srdce a duše v naději, že je ochráníš před temnotou. Svatí Rodičové, nabízíme vám vše, čím jsme, v naději, že nás ochráníte, nyní i na věky. Jsme strážci ohně, který jsme zapálili na vaši počest. Velká Matko, nedej zahynouti nám ni budoucím. Velký Otče, ochraňuj nás i naše duše.“

Když skončili, hodil kněz do věčného ohně malý uzlíček bylin a kadidla. Pak vybídl Scala s Brennonem, aby udělali to samé. Oba chlapci, nadmíru vážní, následovali jeho příkladu a také oni tam hodili každý trochu bylin. Pak Kerrus položil každému z nich jednu ruku na rameno a v duchu přidal k již řečenému další, o něco osobnější modlitbu. *Dej jim špetku radosti, laskavá Metherro. Nedovol, aby se zlomili, milující Patharro. Dopřejte jim alespoň kapičku štěstí na tomto temném, chladném místě.*

„Díky, Parro,“ ozval se po chvíli Brennon tiše a rukama si protřel oči.

„Bylo mi potěšením, příteli,“ poplácal ho Kerrus povzbudivě po rameni. „A myslí na to, o čem jsem tady před chvílí mluvil. Pokud bys něco potřeboval, cokoli, kdyby sis chtěl třeba jen promluvit, klidně se za mnou zastav. Nebo zajdi tady za Scalem. Je to skvělý posluchač. Budeme tu pro tebe, Brennone.“ S těmi slovy ho lehce postrčil směrem k východu. „Ale teď už utíkej najít svoje rodiče, příteli.“

Brennon se rozběhl, ale ve dveřích se najednou zarazil, otočil se zpátky ke Scalovi a upřel na něj podivný, napjatý pohled. Malý Seveřan mu ho bez mrknutí oplatil. Od dob Kerrusova dětství už uplynuly dlouhé roky, takže si nedokázal ani představit, co se před ním děje. Byl si jistý, že mezi chlapci něco přeskočilo, ale co? Pokud mohl soudit, nebyla v tom žádná výzva nebo nepřátelství, ani si nevyhlásili navzájem válku. Možná se jen navzájem odhadovali. Nakonec to už Brennon nevydržel a uhnul očima. O okamžik později už byl pryč.

Starý kněz nevěřicně zamrkal hlavou. Byl by přísahal, že když odbíhal, zahlédl na jeho dětské tváři úsměv. To ale nebylo možné.

V Aardanel nebylo pro smích místo.

Když teď bylo potřeba živit další tucet hladových krků navíc, musel Kerrus mnohem častěji vybírat úrodu ze svého sklípku s kořenovou zeleninou. Jako třeba teď, když plnil Scalův košík zakrslými mrkvemi, miniaturními hlávkami zelí a scvrklou cibulí. Nejsmutnější na tom všem bylo, že celá vesnice by mu byla vděčná i za ten nejmenší kousek nezralé kapusty. A z obyčejné cibulačky byli doslova opilí blahem.

„Je to smutný pohled, můj chlapče,“ ohlédl se přes rameno po Scalovi. „Měl jsi s cestou k nám raději počkat, nejlépe do

gara. Tedy ne že by pak bylo jídlo nějak výrazně lepší, ale přinejmenším by ho bylo víc. Navíc se obávám, že zanedlouho tu bude zase o poznání méně břich, která budeme muset nasytit.“

Ten den ráno mu na dveře zaklepala plačící matka těch tří nových dětí a v náručí svírala svoji nejmladší. Prosila ho, aby pro ni něco udělal. Aby ji zachránil. Slíbil udělat, co bude v jeho silách. Tu malou uložil k věčnému ohni a modlil se za ni, i když věděl, že to k ničemu nebude. Ne když slyšel, jak jí vzduch při každém mělkém nádechu rachotí v hrudníčku.

Kerrus se pracně zvedl na nohy a otočil se, aby si od Scala vzal posbíranou zeleninu. Ke svému překvapení ale zjistil, že jeho tichý společník zmizel. Košík stál na zemi, ale po chlapci nebylo vidu ani slechu. To starého kněze vyděsilo. Posledních několik týdnů se od něj mladý Seveřan nehnul ani na krok, a to doslova. O to horší mohlo jeho nečekané zmizení být.

Rychle zvedl koš ze země a vyběhl na rušnou aardanelskou náves. Tedy, rušnou... V jistém smyslu slova ano, protože všechno na tomto světě je jen relativní. Mezi domy se pohybovalo zhruba deset dospělých, kteří spěchali za různými pochůzkami. Kromě nich se tu v několika oddělených skupinkách věnovala zhruba dvacítká dětí svým vlastním záležitostem. Takže ano, na poměry tohoto bohy zapomenutého koutu světa tu bylo skutečně živo a rušno.

Starý kněz se rychle rozhlížel kolem a pátral po svém mladém společníkovi, když tu si všiml, že jeden hlouček dětí s obrovským zaujetím pozoruje něco na zemi mimo jeho výhled. To nevypadalo dobře.

Kerrus se k nim rychle rozběhl a nahlédl přes dětské hlavy.

Uprostřed hloučku se po zemi váleli dva kluci. Rány pěstmi a kopance jen pršely, jak se nešikovně snažili jeden nad druhým získat převahu. Pak se najednou nad vši ten zmatek vynořil Brennonův obličej, jen aby ho o okamžik později násled-

dovala blondatá hlava, která ho vši silou nabrala čelem do nosu. Brennan se zhroutil k zemi a z rozbitého nosu se mu proudem spustila krev, zatímco Scal se rychle zvedl na nohy a postavil se nad něj.

Zděšený Kerrus se zhluboka nadechl a už už se chystal začít dštít hromy a blesky na hlavu malého násilníka, jenže pak se začal Brennan vesele smát. „Dobrá rána!“ vykřikl nadšeně, vycenil zuby v krvavém úsměvu a vyskočil na nohy. Vzápětí už byli oba kluci zase v sobě. Z rozbitého nosu dál stříkala krev, takže během pár chvil vypadali naprosto děsivě, jenže starý kněz si toho nevšímal. Zaujalo ho totiž něco jiného. Párkrát na okamžik zahlédl obličej malého Seveřana a nemohl uvěřit svým očím. Scal se široce, spokojeně usmíval.

Kerrus se ještě chvíli mračil, ale postupně se mu tvář rozjasnila. Došlo mu totiž, že chlapci před ním se neperou. Ne. Bojovali spolu sice jako divoká zvířata, ale nebyla to rvačka. Byla to *hra*. Bavili se stejně jako normální děti kdekoli na světě. Kdekoli kromě Aardanel. Bavili se, smáli se a byli *spokojení*.

Starého kněze to neuvěřitelně zahřálo u srdce. Nedokázal si vzpomenout, jestli od svého příchodu sem vůbec někdy viděl mladé se normálně bavit, nebo dokonce být šťastné. A teď to měl přímo před sebou. Oba zápasníci byli zjevně nadšení, ale nejen oni. Děti stojící kolem nich je sice tiše, ale o to upřímněji povzbuzovaly, smály se a vypadaly zkrátka spokojeně. Všechny ty děti v Aardanel už nějakou dobu pobývaly. Byly to děti, u kterých by ještě před hodinou přísahal, že už dávno zapomněly, co to znamená hrát si nebo se smát.

Parro se tiše odplížil a nechal mladé se dál bavit. Raději zamířil zpátky do kaple, kde strávil následující hodinu vkleče před věčným ohněm. Modlil se a z hloubi svého srdce děkoval Rodičům za tenhle dar. *Dopřejte dětem alespoň kapičku štěstí,*

prosil své bohy sotva před pár dny. A jeho modlitby se splnily. Dokonce víc než to. Dostal víc, než o co by si kdy dovolil žádat.

Scal se i nadále držel Kerruse jako stín, ale tu a tam se tiše vytratil. Kněze to už ale netrápilo a nedělal si s tím starosti. Věděl, že mu stačí jít po zvuku dětského smíchu a najde svého chráněnce zápasícího s Brennonem, oba obklopené tolika dětmi, kolik se jich jen dokázalo urvat od svých každodenních povinností.

Ti dva chlapci se stali přáteli a Kerrus za to byl vděčný. Brennon byl hodný chlapec a navíc velmi zbožný. Většinu svého volného času trávil v kapli nebo v Parrově domě. Jeho nový kamarád Scal začal být proto také velmi zbožný. Díky tomu strávil Kerrus za poslední měsíc modlením víc času než předtím za celou dekádu.

Ani jeden z hochů neuměl číst – Brennon určitě ne, a pokud Scal číst uměl, tak to nedával ani v nejmenším najevo – takže jim kněz pravidelně předčítal staré příběhy a následně odpovídal na nekonečný proud Brennonových otázek. Scal vedle nich vždy seděl a mlčel, ale vypadal zaujatě a celou dobu pozorně poslouchal.

Jednoho dne jim Kerrus předčítal příběh o Pádu Dvojčat. Zrovna byl v té nejstrašidelnější a současně nejnapínavější části, když ho najednou přerušila otázka „Proč?“ Starý kněz se zakoktal, zarazil se uprostřed věty a nevěřícně pohlédl na své posluchače. Ne kvůli té otázce, kterou slyšel už nejméně stokrát a stokrát ji i zodpověděl. Zarazil ho hlas, který ji položil. Byl tichý, a přitom drsný. A nade vši pochybnost patřil Scalovi.

Nechápavě na svého svěřence vyvalil oči. Pak si všiml, že také Brennon na svého kamaráda nechápavě zírá s pusou otevřenou údivem dokořán. Při tom pohledu se Parro trochu vzpamatoval a rychle zavřel ústa. „Proč?“ zopakoval položenou

otázku. Pořád ještě nemohl uvěřit tomu, že Scal mluví. Napadlo ho, že se mu to celé možná jen zdálo.

Jenže pak se Seveřanova ústa znovu otevřela a on promluvil tichým, skřípavým hlasem se zřetelným přízvukem. „Proč Matka svrhla svoje vlastní děti do temnoty?“

Konečně se Kerrus vzpamatoval natolik, že byl schopný odpovědět. Ale když se dal do vysvětlování, koktal jako nějaký čerstvě vysvěcený Parro při prvním kázání. „No, to máš tak... oni se totiž, víš, jim ne-, zkrátka nelíbilo, jak Dvojčata – chci říct Rodiče! – zkrátka Dvojčatům se nelíbilo, jak Rodiče, to, no, řídí věci. A tak podobně. Jako jak se chovají k lidem, třeba. No a Dvojčata jim to, tento... záviděla! Rozumíš? Taky chtěla mít takovou moc jako Rodiče. No a tak si ji zkusili ukrást...“

Kerrusův hlas se postupně zklidnil a starý Parro automaticky odříkával naučené věty, ale v hlavě měl pořád ještě zmatek. Celé měsíce mu ten chlapec byl neustále po boku, následoval ho jako stín. A najednou se ukáže, že mluví! „Pro dnešek to už stačí,“ ukončil svoje vysvětlování neuměle a zaklapl knihu. Brennon se rozloučil a odešel zjevně stejně otřesený jako starý kněz.

Scal se posadil ke krbu a šťoural do hořících polen. Kerrus si k němu s heknutím přisedl a zahleděl se do plamenů. Dlouhou dobu tam tak spolu seděli a mlčeli. Ticho je zahalilo jako příkrývka, ale starý Parro cítil, že je jiné než obvykle. Všechno se změnilo ve chvíli, kdy jeho svěřenec promluvil.

Po dlouhé chvíli si kněz roztřeseně odkašlal. Cítil, že by měl něco říct, ale nebyl si jistý co. Nenacházel slova, a tak prostě vypálil to první, co mu přišlo na mysl.

„Takže.“

A znovu se rozhostilo ticho. Kerrus chápal, že to nebyl zrovna nejlepší začátek, ale pořád lepší než nic. Teď šlo jen o to, nějak navázat.

„Takže nakonec jsi našel svůj hlas, co?“

Scal pokrčil rameny a dál zíral do plamenů.

„Nebo že by se mi to jen zdálo? Neusnul jsem, doufám, zase uprostřed příběhu, že ne?“

Chlapec na něj vrhl rychlý úsměv. Co se ve vesnici objevil Brennon, stávalo se to čím dál častěji. Tentokrát to ale bylo jiné. Vypadal u toho spíš plaše a nesměle. Jako by se za něco omlouval.

„Tak co? Byl to jen sen, že můj tichý společník zničehonic promluvil?“

„Ne.“ Odpověď byla tak tichá, že skoro zanikla v praskání hořících polen. „Mluvil jsem.“

„To jsem rád, Scale,“ přikývl Kerrus. Z nějakého nepochopitelného důvodu se začal cítit velmi zvláštně. Hrdlo měl stažené, špatně se mu dýchalo a v očích cítil podivný tlak. *Hloupej dědku, vynadal si v duchu, to by tak ještě zbývalo, rozbrečet se teď jako stará bába.*

„Já taky.“

802 LET PO PÁDU

Dokonce i ten nejposlušnější pes vás pokouše,
pokud mu dopřejete přílišnou volnost.

– Seveřanské přísloví

3. KAPITOLA

Aro se znovu rozplakal. Rora ho pevně objala a snažila se ho utěšit dřív, než ho uslyší někdo z velkáčů. Ukázat tady v Kanálech slabost se nevyplácelo. Byl to ten nejspolehlivější způsob, jak se za spokojené asistence cizího nože blíže seznámit s obsahem svého vlastního břicha. Raději k sobě brášku přitiskla ještě těsněji, ale bohůmžel to mělo přesně opačný účinek, než v jaký doufala. Neuklidnil se, a místo toho se rozbrečel ještě hlasitěji. „Chybí mi Kala,“ vzlykal.

Byla tma, ale Rora nepotřebovala oči, aby věděla, co se kolem nich děje. Slyšela velkáče, jak sebou vrtí a tiše reptají. Raději přimáčkla Arovi ruku na pusu a utišila ho takhle. Cítila, jak ji jeho dech šimrá na dlani, jak lapá po vzduchu, ale nepovolila. Ne, dokud neuslyšela Krouťáka zase chrápat.

Krouťák byl Matkou jejich smečky, smečky Černé ruky. Z celého srdce nesnášel všechna Štěňata, která dostal na starost, ale pokud mohla Rora soudit, tak na ni a jejího bratra měl obzvláště spadeno. Nejspíš proto, že se k ostatním přidali až nedávno. A taky proto, že se Aro každou chvíli rozbrečel.

Konečně pustila bratrovu pusu a on se tiše rozkašlal. Pak se k ní přitiskl a konečně zmlkl, možná dokonce i usnul. To bylo jen dobře, protože oba si zoufale potřebovali odpočinout. Jenomže Rora usnout prostě nedokázala. Ne při všem tom

šplouchání a cákání vody, která se přelévala přes pokroucený bok jejich voru. Taky jí chyběla Kala, ale z jiných důvodů než Arovi. Chyběla jí pevná dřevěná podlaha domu, kde dřív bydleli. Kdyby v tu chvíli náhodou něco měla, klidně by se toho vzdala výměnou za možnost být někde jinde. Kdekoli, jen ne na tomhle špinavém, přečpaném plavidle kotvícím uprostřed Kanálů.

Když se nad východním obzorem objevilo světlo, potichu probudila Ara a společně se se vši opatrností odplížili k okrají prámu, aby vratké plavidlo zbytečně nerozhoupali.

Chlapec skočil jako první a nešikovně se zabořil do blátivého břehu kanálu. Rora přistála vedle něj, hned ale vyskočila na nohy a pomohla i jemu. Pak společně vyšplhali po strmém svahu a zmizeli dřív, než se někdo z jejich smečky vzbudí a všimne si jich.

Zastavili se až o notný kus cesty dál, v místech, odkud nebyly vidět žádné vory.

„Já nechci,“ protestoval Aro, ale Rora si ho nevšímala. Nabrala plné hrsti měkkého bahna a začala ho bratrovi vtírat do vlasů. Kala mu je naštěstí ostříhala nakrátko, takže bláto za chvíli uschlo a vytvořilo tak podivný, skoro černý účes připomínající ježka. A taky přišerně smrdělo, ale to se nedalo nic dělat. Jedině takhle si mohli zajistit bezpečí. Ještě mu špinavýma rukama umazala tváře a pak ho odvěkla ke břehu, aby se na sebe podíval do kalné vody.

Výsledek pro ni ale představoval zklamání. I když ona byla čistá a Aro špinavý, pořád si byli až moc podobní. Pořád vypadali jako dvojčata, jen ona měla dlouhé vlasy a nebyla celá umazaná. Jenže s tím se nedalo nic dělat. Maskování sice nefungovalo tak dobře, jak doufala, ale nic lepšího ji nenapadlo.

Zamračila se, pak pokrčila rameny, strčila hlavu pod vodu a začala si umývat tváře a vlasy. Ne že by voda v Kanálech byla

nějak čistá a její prsty na tom nebyly o nic líp. Ale lépe to teď nepůjde. Ne, když je Kala pryč.

Společně pak vyrazili podél kanálu dál. Aro se držel Rořiných šatů jako klíště. Po východu slunce bylo už venku mnohem víc Bahňáků. Usilovně se ale jeden druhému vyhýbali, jako hladové krysy na skládce. Když někoho potkali, Rora se pokaždé přitiskla zády ke zdi a zuřivě na něj zírala – jako by každého kolemjdoucího vyzývala, ať si ani nezkouší s těmihle dvěma Štěňaty něco začít. Ve skutečnosti v ní ale byla malá dušička a jediné, co doopravdy chtěla, bylo vzít nohy na ramena a utéct. Jenže nemohla. Neměla na vybranou. Pokud chcete v Kanálech přežít, musíte být drsní. Nebo o tom přinejmenším musíte přesvědčit všechny ostatní.

„Kam půjdem dneska, Roro?“ zeptal se najednou Aro a při tom si utřel nos hřbetem špinavé ruky.

„Poštolko,“ opravila ho automaticky. Pořád zapomínal, že ji má oslovovat jejím novým jménem. „A jdeme na trh. Je pětiden, takže by tam mělo být spousta lidí. Postaráš se dneska o žebrání, jo?“

„Ty si vždycky necháš kradení pro sebe! To není fér!“

„Protože tobě to vůbec nejde, abys věděl.“

„To je tím, že mě to nikdy nenecháš zkusit.“

„Budeš žebrat,“ odsekla Rora stroze.

Kanály tu byly už dlouho. Vybudovali je obyvatelé Mercetty před dávnými časy, aby si do města přivedli vodu z jezera Baridi. Ale postavili je tehdy špatně. Voda postupně vymlela dna kanálů, která se dávní stavitelé nenamáhalí zpevnit kameny, a nakonec se dostala i pod zděné břehy. Nakonec se zavrtala mnohem hlouběji, než kudy měla téct, jenže nikdo z Horňáků už nevěděl, co s tím. Tak se prostě rozhodli ignorovat existenci všech vodních cest v Mercettě, a tím pro ně byla celá věc vyřešená. Tvářili se, že žádné kanály nejsou, a přenechali je

Bahňákům, kteří se snažili přežít z toho, co jim voda dala. Postupně si postavili vlastní cesty a podél nových koryt vybudovali vratké chodníčky z neumělých vepřovic, naplaveného dřeva a vůbec všeho, co dokázali sehnat a najít. Zkrátka se snažili udělat z Kanálů tak obyvatelné místo, jak to jen bylo možné.

Břehy kolem vody teď byly samé bláto a zdivo začínalo až v místech původního dna kanálů, což bylo vysoko nad Rořinou hlavou. Jenže oni tam s Arem potřebovali vyšplhat. Dívka napřed zvedla bratra na ramena, aby se mohl chytit a vytáhnout, a pak se zkusila vydrápat za ním. Musela několikrát vyskočit, než se jí konečně podařilo chytit se jednoho z vyčnívajících kamenů. Pevně ho sevřela mezi prsty a nohama usilovně hrabala v blátivém břehu, až se konečně vydrácala nahoru.

Tady už se pohybovalo Bahňáků o hodně méně. Tyhle cesty se nacházely blíž Hořejšku, než bylo obyvatelům Kanálů příjemné. I tak ale jednou za čas někoho potkali a museli mu uhnout z cesty. Rora pokaždé drtila mezi zuby kletby a schovávala Ara za zády. Nakonec se jim přece jen podařilo dojít k Jižnímu Mostu a najít žebřík, co vedl nahoru. Tedy žebřík... Tady v kanálech se tomu tak říkalo, ale většina lidí si pod tím názvem představovala něco úplně jiného. Šlo jen díry po odstraněných cihlách ze zdi, díky nimž byl výstup nahoru o něco snazší.

Rora lezla jako první, aby zkontrolovala, že jim nahoře nic nehrozí. A byl to pořádný kus cesty. Obyvatelé Mercetty dělali všechno pro to, aby se nemuseli dívat na odpad, který jejich město produkovalo. A Bahňáci mezi takový odpad rozhodně patřili. „Sejde z očí,“ říkávala často Kala, „sejde z mysli.“ Spousta kamenů a cihel ve staré zdi bylo uvolněných nebo vydrolených, takže Roře několikrát ujela noha nebo ruka.

Párkrát si byla skoro jistá, že spadne, ale pokaždé se nějak udržela.

Jak se blížila ke konci žebříku, zaslechla nad sebou hlasy. Mluvily velmi potichu, ale to jí jen potvrdilo její první podezření. Tam nahoře stáli lidé a čekali na ni. A nebylo jich málo.

„– čekáme tady už kurva dlouho...“

„Pššt!“

„Už musí bejt blízko.“

„Muškát se posere, jestli nedonesem’ aspoň pár měďáků.“

„Budem’ jich mět víc než pár, dej na mě.“

„Pššššššt!“

Ti nahoře byli zaručeně velkáči, na Štěňata měli až moc hluboké hlasy. Na druhou stranu pořád ještě nedostali žádnou pořádnou práci, tak z dlouhé chvíle šikanovali Štěňata. Rora tyhle typy dobře znala. Byli už dospělí, jasně, ale všichni do jednoho byli pomalí a hloupí až běda. Jinak by je logicky už dávno někam přidělili. Jasně, byli to velkáči, ale obvykle neměla problém se s nimi vypořádat. Chtělo to jen být o trochu rychlejší – nebo chytřejší – než oni, a bylo po problému.

Dívka se pevně zapřela o zeď a zaklonila se tak dozadu, jak si jen troufla. „Tahle vaše past stojí fakticky za hovno,“ zavolala nahoru.

Následovala chvíle šustění a šeptání. „Jaká kurva past?“ zaslechla jednoho z nich zeptat se překvapeně, ale pak se nad zdí vynořila čísi hlava. A rozhodně to byl velkáč. Tváře měl odulé, jako by byl zvyklý dobře jíst. Byl špinavý a neupravený, ale zdaleka ne tak moc jako většina těch, kdo žili v Kanálech. Rora hádala, že se ten člověk někdy během posledního roku vykoupal. Jako opravdu vykoupal. Ve skutečné, čisté vodě.

I tak to ale byl nade vši pochybnost Bahňák, a navíc velkáč. Což znamenalo, že se mu nedá věřit.

„Zdarec, holka,“ zavolal na ni a nasadil výraz, který měl být

podle všeho přátelský. „Nepotřebuješ třeba pomoct vytáhnout nahoru nebo tak, co?“

„To je od tebe moc milý,“ usmála se na něj sladce, „ale myslím, že to zvládnou sama.“

Velkáč se na ni na oplátku taky usmál. Nejspíš se snažil vypadat mile, ale výsledek připomínal spíš divoké zvíře cenící zuby a připravené se na vás každým okamžikem vrhnout. „Ale no tak, já ti fakticky moc rád pomůžu,“ trval na svém a natáhl k ní ruku. Naštěstí byla těsně mimo dosah jeho šátrajících prstů. „Podej mi ručku, holka, a já tě vytáhnou sem nahoru.“

Rora se skutečně jednou rukou pustila zdi a natáhla se směrem k němu. Když se k sobě jejich dlaně ale přiblížily skoro na dosah, rychle ucukla a praštila ho pěstí tak, že mu ruku přirazila ke zdi. V té ráně nebylo dost síly na to, aby mu opravdu ublížila, ale stačila, aby bolestivě zařval a stáhl se. Jeho hlava zmizela a ozvalo se, jak kleje, zatímco jeho společníci se snaží vyrovnat s nečekaným vývojem situace.

Dívka využila jejich zmatku, rychle vylezla posledních pár příček žebříku a vytáhla se na pevnou zem.

Ukázalo se, že jich tam na ni čekalo celkem sedm, samí velkáči. Teď se shromáždili kolem toho, který s ní před chvílí mluvil. Ten si ji taky jako první všiml a okamžitě vyrazil jejím směrem s výrazem, který nenechal nikoho na pochybách, že ji nehodlá nechat žít déle, než bude nezbytně nutné.

To bylo jen dobře. Rora se otočila na patě a dala se na útek. Potřebovala je odlákat pryč, aby mohl Aro bezpečně vylézt nahoru. Pak se těm tupcům někde ztratí a setká se s bráškou na jejich obvyklém místě. Tohle udělala už víckrát, než dokázala spočítat, a pokaždé to bez problémů klaplo. Vyšlo by to i tentokrát, kdyby o něco nezakopla a navíc nespadla tak nešťastně, že se praštila hlavou o kámen.

Dostali ji dřív, než se stihla vyškrábat zpátky na nohy.

Jeden jí dupl na ruku, čímž ji doslova přišpendlil k zemi, a druhý jí zatím ze všech sil kopl do břicha. Vykřikla bolestí a zkroutila se do kloubíčka, zatímco na ni pršely další a další rány a kopance. Ten první jí pořád ještě stál na ruce a se širokým úsměvem teď začal kroutit nohou sem a tam. Cítila, jak se jí kosti v paži ohýbají a kroutí. *Bohové, prosím, nelámej se, nelámej se...* Noha, obutá v *botě* – co za Bahňáka si sakra může dovolit boty? – ji nakopla z boku do hlavy tak, až jí zuby secvakly o sebe a před očima se jí roztančila světýlka. V puse cítila krev. Pak divoce vykřikla, když jí celým tělem až do mozku projelo ohavné *křup* a ruku jí zaplavila příšerná bolest. Ale křenící se velkáč dál kroutil nohou, zatímco jí v paži drhly úlomky kostí jeden o druhý.

„Nechte toho!“

Údery zeslábly, pak ustaly docela a jeden z těch velkáčů se hlasitě rozesmál. „Utíkej radšejc domů k mamince, fakane.“

„Dejte jí pokoj!“

Rora zasténala. Ten hlas by poznala kdekoli, i když teď byl posazený o oktávu výš než obvykle a třásl se strachem.

„Nedělej to,“ snažila se říct, ale z úst jí vyšlo jen bolestivé zasténání. Pak se rozkašlala a vyplivla krvavou slinu. Žebra ji při sebemenším pohybu příšerně bolela.

Kolem se rozlehl další smích a pak jí na ruku znovu dopadla čísi bota. Zařvala bolestí a svět jako by na její volání odpověděl. Všude kolem se najednou ozývaly hlasy plné děsu a bolesti a další, ještě příšernější zvuky. Znělo to, jako by se svět kolem ní trhal na kusy. Pak na ni dopadlo něco těžkého a přimáčklo ji to k zemi. Vykřikla a cítila, jak jí po tvářích stékají slzy. A spolu s nimi i něco dalšího, horkého a mazlavého. Něco, co v ústech chutnalo po železe.

Slyšela, že někde blízko někdo vzlyká. Nebo to snad byla ona? Ne, nebyla to Rora, ale ozvěna Rořina hlasu. „Je mi to

líto, je mi to líto, je mi to líto...“ Ta věc, co jí přimáčkla k zemi, najednou sklouzla stranou. Zhluboka, rozřeseně se nadechla a v tu chvíli jí bylo úplně jedno, že jí všechno bolí. Pokusila se otevřít oči, ale šlo to podivně těžce. Když se jí to konečně podařilo, tančily jí ve výhledu rudé bubliny a uprostřed mezi nimi se vznášel Arův obličej, celý od bláta a krve. Jediná čistá místa tvořily dvě stružky slz, co mu tekly z očí.

Pokusila se k němu natáhnout, utěšit ho, říct mu, že všechno bude dobré, ale nedostala ze sebe víc než bolestivé zasípání, po kterém se rozplakal ještě usedavěji.

„Roro, Roro, je mi to moc líto!“ Natáhl se k ní a v tu chvíli se jí svět rozplynul ve víru palčivé bolesti.

Byla noc a ona se ocitla zase zpátky v Kalině domě. Bylo tam ale ticho, příliš ticho. Copak Kala nebyla v kuchyni a nezpívala si, zatímco připravovala jídlo?

Pak zaslechla tiché fňukání a otočila za ním hlavu. A tam, uprostřed krvavé kaluže, seděl Aro a plakal. „Ona to zjistila, ona to zjistila, ona to zjistila.“ Před ním ležela na zemi Kala, celá pokroucená a polámaná, a pak to už nebyla Kala. Nasadila si obličej matky, kterou si Rora nepamatovala, a škaredě se na ni zamračila. „Pořádně se starej o svého bratra.“

„Ale já nevím jak!“ snažila se jí vysvětlit Rora, ale žena se k ní obrátila zády. V tu chvíli podlaha zmizela a dívka najednou padala a padala a s ní padal i Aro a při tom plakal a plakal.

„Jak jsi to mohla dopustit?“ ječela na ni vztekle Kala.

„Je mi to líto!“ odpověděla jí vyděšeně a Aro to po ní opakoval jako ozvěna. „Je mi to líto, je mi to líto.“

Padali ale pořád dál a země se k nim přibližovala děsivou rychlostí. Aro křičel strachy, ale byl příliš daleko, než aby mu mohla pomoci. Snažila se k němu natáhnout, ale nemohla, a pak najednou dopadla a zem jí naplnila nos a ústa a zlámala

jí kosti v těle. A skrz mlhu příšerné bolesti zaslechla Arův pláč, ale ať se snažila sebevíc, nedokázala ho najít. Jen slyšela, jak ji volá. Jak prosí.

„Pomoz mi, Roro, pomoz mi. *Najdi mě.*“

„Prosím, prober se.“ Čísi ruka jí lehce zatřásla ramenem. „Slibuju, že už budu hodný, jen se prosím už konečně prober.“

Rora zasténala a otevřela oči. Aro překvapeně vyjekl. „Roro, díky bohům!“ Sevřel své prsty kolem těch jejích. Pomalu pohnula očima a skrz narudlou mlhu zaostříla pohled na svého bratra. Oči mu jen zářily, když se na ni díval.

„Co se –“ Její vlastní hlas jí zněl cize. Podivně rachotil a pracně si razil cestu z bolavého hrudníku a přes rozpraskané rty.

„Jsi v bezpečí, Roro,“ ujistil ji. V jeho hlase zněla nefalšovaná pýcha. „O to jsem se postaral. Ale nesmíš se hýbat, rozumíš?“ dodal rychle, když se pokusila zvednout. Měl pravdu. Ten pohyb vyvolal záchvat palčivé bolesti a přiměl ji klesnout zpátky na zem.

„Spala jsi fakt hrozně dlouho, víš? A pořád ještě jsi pořádně poraněná. Já... udělal jsem všechno, co jsem mohl, ale nestačilo to.“

V tu chvíli si Rora vzpomněla. Na útěk, na nešťastný pád, na následný výprask... I na to ostatní, co se stalo pak. Nebylo divu, že ji bolelo celé tělo. Byla hloupá, tak příšerně hloupá...

„Jsi v pořádku?“ vypravila ze sebe namáhavě.

„Jo, jsem,“ přikývl Aro. Pak jí zvedl ke rtům otlučený cínový kalíšek a do krku jí vtekla trocha zvětralého piva. Byl to ten nejlahodnější nápoj, co kdy okusila.

„Já... je mi moc líto těch velkáčů,“ ozval se po chvíli a z očí mu vytryskly slzy. Roře se sevřel žaludek, když si na ně vzpomněla. „Ale víš, no, viděl jsem je, jak ti ubližují, a nevěděl jsem, co mám dělat...“

Na okamžik zase viděla tu záplavu krve a zase cítila, jak jí stéká po tváři. Zatnula zuby a odsunula tu vzpomínku do pozadí. „To je dobrý, Aro. Ty... Zachránil jsi mě. Nás oba. Děláme, co musíme.“

Rudá mlha kolem ní jako by postupně řídla a Rora začala rozpoznávat detaily okolí. Byli v jakési uličce, tím si byla jistá, ukrytí mezi dvěma obřími hromadami odpadků. Smrdělo to tam příšerně, ale zdaleka ne dost odporně na to, aby byli někde v Kanálech. To jí dělalo starosti. Protože to mohlo znamenat jen jediné: že jsou někde nahoře. Jenže Bahňáci jako oni měli šanci přežít, byť možná mizivou, jen dole u vody.

„Aro, kde to jsme?“

Podíval se na ni a oči mu zářily nadšením. „Jsmo na Hořejšku. Až za Západním Trhem, daleko od... od mostu. A taky daleko od tržnice. Nikdo sem nechodí. Zvládl jsem to dobře, Roro?“

„Jasně, ptáčínku,“ usmála se na něj, i když žaludek se jí při jeho slovech stáhl strachy. „Vedl sis fakticky skvěle.“ Z jeho úsměvu jí zabolelo u srdce.

„Taky jsem nám něco nakradl. Já ti říkal, že to zvládnou! Potřeboval jsem jen trochu cviku, to bylo všecko. A podívejte, nikdo mě ještě nechytil. Sehnal jsem nám jídlo a taky nějaký obvazy...“ zarazil se a pohled mu sklouzl na její ruku. Podívala se na ni a zjistila, že jí má zabalenou v hadrech ještě špinavějších, než byl Aro sám. To ale nebylo to nejhorší. I přes všechny ty vrstvy látek viděla, že její paže nevypadá tak, jak by měla. Navalilo se jí a raději rychle zvedla oči k obloze a usilovně nutila žaludek, aby se uklidnil.

„Já nevěděl, co s tím mám dělat. Promiň, Roro. Je mi to moc líto!“ A zase se rozplakal. Zdravou rukou ho přitáhl k sobě a pevně ho objala. Okamžitě se k ní přitiskl, opatrně ji ovinul svými rukama a pak jí plakal na rozbolavělém rameni a tulil se k její poškrábané tváři.

„Budeme v pořádku,“ opakovala mu pořád kolem dokola a při tom se snažila ignorovat bláto, co se jí z jeho vlasů dostalo do pusy. „Budeme v pořádku.“

Čas plynul, ale Rora ho nevnímala. Spala jen málo a neklidně, někdy ve dne, někdy v noci, a budila se zalitá ledovým potem. Aro byl většinu doby s ní, ale ne pořád. Když byl zrovna pryč, ležela na zemi a třásla se, potila a – i když se za to z celého srdce nenáviděla – plakala při pomýšlení na všechny ty příšerné věci, co by se jejímu bráškovu mohly stát jen kvůli tomu, že se musí starat on o ni, místo aby se starala ona o něj. Když se pak vrátil, vždycky se k němu přitiskla a blábolila jako idiot. Nemohla si pomoci, i když v jeho očích viděla, jaké mu to dělá starosti.

Jednoho dne jí sundal obvaz z rozšlapané ruky. Když ji uviděla, pozvracela se. Ne že by měla nějak zvlášť plný žaludek, ale šla ven i ta trocha jídla, co ten den snědla. Dolní část ruky byla celá zjizvená a kůže hrála černozeleňmi skvrnami všech myslitelných odstínů. Navíc vypadala podivně placatě. Ne úplně, ale rozhodně neměla tvar, jaký měla mít. Taky byla ohnutá. Ne moc, tak akorát dost na to, abyste na první pohled poznali, že s ní něco není v pořádku; ale zas ne tolik, aby vám hned došlo, co přesně vám na té paži vadí.

Nevěřičně zírala na tu věc, co bývala její rukou. Z toho pohledu se jí sice zvedal žaludek, ale současně od ní nedokázala odtrhnout oči. Najednou dostala hroznou chuť tou... věcí pohnout.

Než se probrala, Aro jí paži znovu zavázal. Dokonce si přinesl i provizorní dlahu, aby jí srovnal a zpevnil zlámané kosti. To od něj byl skutečně dobrý nápad, přiznala Rora s uznáním.

Bohůmžel následkem uplynulé procedury teď jejich úkryt zapáchal zvratky. Aro pomohl Roře na nohy, dal si její ruku